വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE

QUARTERLY MAGAZINE.

൭ാം ലക്കം. No. VII.	ധനു. ൧൦൪൧. JANUARY 1866.	൧ാം പുസ്തകം. Vol. I

THE OLD YEAR.

Before this Number can be in the hands of our readers, we shall have entered upon another epoch of time. The shadows of the Old Year, as he passes from us, are even now lengthening over hill and dell; and before many hours are counted, his last sun will have set, to rise on a fresh phase of our existence. And what will be the message of this Old Year to us, as he bids us adieu, and turns to step into his silent grave, and lie down beside his six thousand brethren in the tomb of the forgotten Past? What will be his last words to our consciences, as he leaves us for ever?—For ever, do we say? No, not for ever! For when the Archangel's trump shall arouse the sleeping dust of centuries, and mortality shall be made immortal, and men, both the evil and the good, shall be gathered round the Judgment Throne of the Ancient of days, to receive their final doom, then also shall the long forgotten centuries arise, and this Year, who is now covering up his face for his long sleep, shall once more stand beside us, and re-echo to our consciences the very message that he leaves with each of us now. And what is that message? Is it a message of hope, or a message of despair? Is it a cheering voice to bid us walk on trustingly into the Future—that he has already paved at least some part of the way for us, which otherwise would have been steep and stony? Or does the Old Year bid us adieu with a gloomy face, and remind us that we have clogged our chariot-wheels, and must expect to drive heavily?

Let us not permit this Old Year to pass away without conscientious, earnest, self-examination. Let us ask him, to tell us faithfully what progress we have made, and especially what progress our souls have made towards heaven. Let as ask him truly, and he will answer truly: let as look at him unflinchingly, and he will give an unflinching verdict. Our convictions under his sentence may be the turning-points of our lives. He leaves us one year nearer to death—how much nearer are we to him who is death's victor? He has dragged us quickly through another term of our lives; whither lies our course at the end? Are we looking Zionwards—or, like Lot's wife, still turning longing eyes on the apples of Sodom?

During the past year our experiences of God's providential dealings with us have, doubtless, been very varied. Some may have followed the broken shrine, the loved spirit having fled to Him that gave it, to the grave; some may have pledged their troth either to other to tread the vale of life together; some may have been laid aside on a bed of sickness; some may have been stung by the goads of disappointment; while some, on the other hand, may have reaped rich guerdon on the fields of wealth, and may have been ready to say, "Soul, thou hast much goods laid up for many years: take thine ease, eat, drink, and be merry." But the question the Old Year would ask of us is this,——have these circumstances, these providential dealings, taught us to know more of God? Or have our sorrows only plunged in our hearts, as they have passed, the sting of despair? And have our joys estranged us farther from God? Have we heard, and recognised, and listened to, the voice of God amid the storm, it may be, or amid the sunbeams? Or have the varied experiences of the year past left us still hardened and impenitent sinners?

Now we are taught in the Inspired Writings that "all things"——whether things of sorrow, or things of joy——"work together for good to them that love God, to them who are called according to his purpose." That is, even from our sorrows and trials, even out of our evils, good may arise, and does arise for those who love God. It is indeed God's prerogative to bring good out of evil. Man is in a depressed state, in a world where sin has left its sting in every home; where every rose has its thorn, and every day its cloud; where sorrows are more thickly sown than joys, and, as the preacher says, "all is vanity." But out of evils God can bring good. And this is a thought of real comfort. As a familiar example we may take the case of Job, who, though he lost all that he had, and was himself brought to the grave's brink, yet learned more of God in his evil day, than he had done in the years of his prosperity,—so that he could say, like David,

"It is good for me that I have been afflicted." Job's evil days, crowded from morning to night with misfortunes and sorrows, were the seed-bed of his future improvement. So it was in adversity that the Prodigal son thought of returning home; as it was beneath a thunder-cloud that Luther determined to serve God. And so it is, that there is no circumstance, in which we may be placed in life, that God, in his love, cannot turn to our advantage in some way or other.

We cannot however say to the godless man that all things are working together for his good: on the contrary it is only those "who love God, and are called according to his purpose," who can take this comforting assurance, and apply it to themselves. What then is the difference between the man of God, and the man of the world, as regards the effect upon them of afflictions? We see both suffer the same class of afflictions; all are in the same school, all under the same discipline and probation; there is not one class of afflictions for saints, and another class for the world; all suffer the same——difficulties in the world, family anxieties, losses, partings, heart-breakings, disease, death. There is however a difference between the two classes of men, not indeed in the kind or degree of their sorrows, but in the *result* of such sorrows upon each. For one class of men only they work together for good. The difference is this; one learns a fresh lesson during the experience of his affliction, the other does not; to him it is simply an evil, and nothing else; to him it comes with all its crushing fury, and leaves nothing but desolation behind it. The other receives a complemental blessing; he is enabled to see something in a new light, or to learn something fresh, or to lay hold on a new motive, or a new purpose, or a new hope; the storm has been the same for him, as for the godless man; but when it has passed, he finds out where it has left its blessing behind. A hurricane, fraught with destruction, may overtake a ship and drive her out of her course, and strip her of every mast and every spar, and leave her a helpless floating wreck, with the sailors hopelessly, as they think, praying for mercy, and seeing nothing before them but speedy destruction: and yet the morning dawn may, it is possible, find them just within sight of the harbour to which she is bound. What a compensation! The hurricane, which has left them nothing but a floating hulk, has yet brought them to the very mouth of the desired haven, while had they mistakenly pursued their former course, they might have missed it altogether. And so when the hurricane of affliction leaves the man of God, it leaves him nearer to some blessing than he was before. And thus it is, that even the evils, to which a christian must submit as a part

of his lot on an earth cursed for sin, work together for his good: God never lets them come without a compensating blessing, and that a blessing too which grows from them, as we have seen a beautiful flower blooming as happily as though it were set in an angel's diadem, while its home is the waste uncultivated wilderness. And is it not something eminently soothing and consoling, that when we walk the rough and thorny paths of life, we shall yet be able to cull God's flowers amid the briars and thorns,——that when we look up into the dark and angry clouds, we shall yet be able to see the "silver lining:"——that every woe shall carry its blessing on its bossom.

Men are all in the same world, and are subject to the same sorrow; they are in the same school, and are trained by the same discipline: one class of men however only profits by this discipline; one class only hears God's voice; one class only feels his presence; to one class only all things are working together for good,—it is to those "who love God," and are his "beloved." Not that the afflictions of the man of God are blessings in themselves, or desirable as considered alone,—but that they all have a blessing bound up along with them, as the black thunder-cloud is pregnant with those refreshing rains that make all nature rejoice—— blessings which it is God's prerogative to give, and which he will give to those "that love him."

Hence it is the *privilege* of the man of God, and what a privilege it is, to be able to look at all that happens to him, whether causing immediate sorrow or rejoicing, as *lessons* by which he is to learn at the feet of the Almighty dispenser and overruler of human events. It is his privilege to know, that his whole life is a discipline under which he may be prepared for a nobler existence hereafter. And thus he will be led to regard all his experiences in life as steps—rocky steps though they may be——which under God's guidance shall lead him nearer to God's throne.

The Old Year has been ready to teach us those lessons, where we have been ready to learn; and he now asks us, before he is forgotten, whether we have learnt those lessons or not. Have we known what it is in trouble to find the compensating blessing? Have we learnt to cull the flowers amid the briars and thorns? Have we learnt that the tempest of life has left us nearer the haven than before? Have we learnt that all our sorrows as well as our joys, have been lovingly dealt out by a Father's hand, with the one object of leading us nearer to Himself?

സാധാരണചികിത്സാശാല.

തിരുവനന്തപുരത്തു സിവിൽഡിസ്പൻസരിഎന്നു പേരുപറയുന്ന സാധാരണചികിത്സാശാലെക്കു അടിസ്ഥാനമിട്ട സംഗതിയെക്കുറിച്ചു വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ പ്രസ്താപിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ആയതു നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ മിക്കവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമെല്ലൊ. അതിനാൽ ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കു വരേണ്ടിയതായിക്കരുതിയിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെ മഹാരാജാവവർകൾ ആ സമയത്തു പറെഞ്ഞ വിശിഷ്ടമായ അഭിവാദത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ അതിന്റെ വിലമതിച്ചുകൂടാത്ത ഉപകാരത്തെ എല്ലാവരും ഗ്രഹിച്ചുകാണും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതു പണിതീൎന്നു കഴിഞ്ഞ നവംബർമാസം ൨൦നു— മുതല്ക്കു നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. അന്നേരം കൂടിയ മഹാസഭയുടെ മുൻപാകെവെച്ചും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഒരു പ്രസംഗം കഴിച്ചു. മുൻപിലത്തതിൽ എന്നപോലെ ഇതിലും തിരുമനസ്സിലെ ആൎദ്രബുദ്ധിയും പ്രജാഭക്തിയും എത്രയും വിളങ്ങിക്കാണുന്നു. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള വിശേഷകഗസെററു കിട്ടീട്ടുള്ളവർ ഒക്കയും ആയതിനെ സന്തോഷത്തോടു വായിച്ചുകണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ എല്ലാവരുടെയും പക്കൽ അതു വന്നുചേൎന്നിട്ടില്ലാത്തതാകയാൽ ഞങ്ങൾ അതിനെ താഴെച്ചേൎത്തിരിക്കുന്നു.

“ഈ ഡിസ്പൻസെരിക്കു വാനംകല്ലു ഇടുന്നതിനായി ഒരുവഷത്തിനു അല്പം മുമ്പെ നാം ഇവിടെ കൂടീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആയതു പണിതീൎന്നു നടപ്പുവരുത്തെണ്ടതിലെക്കു ആ ഡിസ്പൻസെറിയിൽ തന്നെ ഇപ്പോൾ നാം കൂടിയിരിക്കുന്നതിൽവച്ചു നമുക്കു എത്രയും സന്തോഷം ഉള്ളതാകുന്നു.

ഈ സമയത്തു നമ്മുടെ സിവിൽഇൻജിനീർ മെസ്സർ ബാൎട്ടൻ ദീനംഹേതുവാൽ ഹാജരാവാൻകഴിയാതെ പൊയതിൽ വച്ചു നമുക്കു സുഖക്കേടുണ്ടു. ഈ യോഗ്യമായസ്ഥലം ഇത്രവെഗത്തിൽ തീൎപ്പിച്ചതിൽവച്ചു മെസ്സർ ബാൎട്ടനെ വളരെ ശ്ലാഘിക്കെണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സ്ഥലം ഇഞ്ചിനീർഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടിൽനിന്നും ഈ പ്രധാനനഗരത്തിൽ ചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള വെലകളിൽ ആദ്യമായ വിശേഷപ്പണിയാകുന്നു. അത അതിനെ ആദ്യമായിരിക്കുന്നതിലെക്കു യൊഗ്യത ഉള്ളതുമായിരിക്കുന്നു

തിരുവാംകൂർസൎക്കാരിൽനിന്നും ധൎമ്മമെന്നുള്ളതിനെ രാജ്യനീതിയിൽ മുഖ്യമായ ഒരു ഭാഗമെന്നു ഏറിയകാലമായി വിചാരിച്ചു നടന്നുവരുന്നതുകൂടാതെ ഈ സംസ്ഥാനം ധൎമ്മരാജ്യമെന്നു ഇന്ത്യാമുഴുവനും കീൎത്തിപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു. രോഗത്തിനു ഉപശാന്തിവരുത്തുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിനെകാൾ അധികം നിജമായും സ്ഥിരമായും ഉള്ള ധൎമ്മം മറെറന്തൊള്ളു

ഈ ഡിസ്പൻസെരി ആരിടെ ഗുണത്തിനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവൊ അവർ ഇതിൽ സംശയംകൂടാതെ വന്നു ആ ഗുണം അനുഭവിക്കുമെന്നും ദൈ

ഹസുഖത്തിനായി ചെയ്യുന്ന മാറ്റങ്ങൾ അനുകൂലപ്പെടുന്നു എന്നും രോഗികളെ ജാഗ്രതയായിട്ടും കൃപയോടുകൂടിയും നോക്കുന്നു എന്നും രോഗോപശമനാ എന്നുള്ള ഇതിന്റെ മുഖ്യതാല്പൎയ്യം ഫലിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള കീൎത്തി എല്ലാപ്പൊഴും ൟ ഡിസ്പെൻസെറിക്കു ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു

ഇങ്ങിനെ ഒരു ഡിസ്പെൻസെറി എൎപ്പെടുത്തണമെന്ന താല്പൎയ്യപ്പെട്ട നമ്മുടെ സൎക്കാർവൈദ്യൻ ഡാക്തർ റാസിന്റെ ത്രാണിയിന്മെലും ജാഗ്രതയിന്മെലും ആകുന്നു മെല്പറഞ്ഞ വിശ്വാസത്തെ നാം അധികമായി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത

യൂറൊപ്പിലുള്ള വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെയും വിദ്യയെയും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗങ്ങളിൽ ഉപയൊഗപ്പെടുത്തുന്നതിനുവെണ്ടി ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യവും ജാഗ്രതയും ഉള്ളതിൽ എതാനും ആളുകളെ ഇതിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിന നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു

നല്ലതായ വൈദ്യസഹായം നമ്മുടെ പ്രജകളിൽ സകലൎക്കും ലഭിക്കണമെന്ന നമുക്കു മുഖ്യതാല്പൎയ്യമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ഉള്ള സഹായം എത്രതന്നെ ആഗ്രഹിച്ചാലും പരക്കെ എത്തുന്നതിന ഇപ്പൊൾ എളുപ്പമില്ലാത്തതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട ൟ കാൎയ്യത്തിലെക്കു സൎക്കാരിൽനിന്നും സഹായിക്കണമെന്നുള്ളത നിസ്സംശയമാകുന്നു

മെൽപ്പറഞ്ഞ നമ്മുടെ താല്പൎയ്യം ഫലപ്പെടുന്നതിനുവെണ്ടി ഇന്ത്യാസംസ്ഥാനത്തുകാരനും വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനായിട്ട പ്രയത്നപ്പെട്ടതിൽ കീൎത്തി സംപാദിച്ചിട്ടുള്ള ആളും തന്റെ അറിവിനെയും വിദ്യയെയും പൂൎത്തിയാക്കെണ്ടുന്നതിന മടിക്കൂടാതെ ഇംഗ്ലാണ്ടവരയ്ക്കും പൊയി വന്നിട്ടുള്ള ആളും ആയ ഡാക്തർ പഴനിയാണ്ടിയെ ൟ സൎക്കാർജീവനത്തിൽ എടുത്തിരിക്കുന്ന വിവരം നിങ്ങൾക്ക അറിഞ്ഞിരിക്കാം

ൟ രാജ്യത്ത സഞ്ചരിച്ച അതാത സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ഡ്രെസ്സർ മുതലായ മെഡിക്കൽ ആളുകളുടെ മെൽവിചാരം ചെയ്യുന്നതും വൈദ്യസഹായത്തെയും വസൂരികീറിവെപ്പു പ്രത്യെകമായും സകലൎക്കും എത്തിക്കുന്നതും ഡാക്തർപഴനിയാണ്ടിയുടെ വെലയായിരിക്കും

വസൂരിയാലുള്ള ഉപദ്രവം തീരുമാനം ഇല്ലാതെ ആയില്ലെങ്കിലും അധികം നാൾതാമസം കൂടാതെ ൟ രാജ്യത്ത ആയ്ത വളരെ ചുരുക്കമാകുമെന്ന നാം പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ൟ ദീനം നിവാരണം ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നുള്ളത പലപ്പഴും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട നമ്മുടെ നെറീവ പ്രജകളായ സകലരും തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ സ്നേഹിതന്മാര വെലക്കാരര മുതലായ ആളുകളൊടു കൂടി വസൂരി കീറിവെപ്പിക്കുന്നതിൽവച്ചു ഉണ്ടാകുന്ന രക്ഷയെ അംഗീകരിക്കുന്നതിന നാം താല്പൎയ്യപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ വംശത്തിലുള്ളവരിൽ ബാല്യത്തിൽ തന്നെ മെൽപറഞ്ഞ രക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവര ഒരുത്തരും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട തന്നെ നമ്മുടെ ബൊദ്ധ്യത്തിന്റെ പ്രബലത സകലൎക്കും അറിയാവുന്നതാകുന്നു.

ഇപ്പൊൾ നാം കൂടിയിരിക്കുന്ന ൟ ഡിസ്പെൻസെറിയെ നൊക്കുമ്പൊൾ നമുക്കു വളരെ തൃപ്തിയും സന്തൊഷവും ഉണ്ടാകുന്നു. രൊഗശാന്തിക്കു വെണ്ടിയൊ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ അതാത ഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടിലെ വെലകൾ എളുപ്പമായി നടത്തുന്നതിന വെണ്ടിയൊ അറിവും ജ്ഞാനവും ഉപദെശിക്കുന്നതിനു വെണ്ടിയൊ അനെകം ഉപയൊഗമായ സ്ഥലങ്ങൾ ഇനിമെലും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിലെക്കു ൟ ഡിസ്പെൻസെറി ഒരു ലക്ഷണമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു.

ൟ വിചാരങ്ങളൊടും ഇച്ശയൊടും കൂടി തിരുവനന്തപുരത്തെ സിവിൽ ഡിസ്പെൻസെറി നടപ്പ ആക്കിയിരിക്കുന്നതായി നാം ഇപ്പൊൾ തെരിയപ്പെടുത്തുകയും അതിലെ വെലകളിൽ ദൈവാനുഗ്രഹം സിദ്ധിക്കുന്നതിന നാം പ്രാൎത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

മരുമക്കത്തായത്താലുള്ള ദോഷങ്ങൾ.

൧. മരുമക്കത്തായം എന്ന ചട്ടം ഈ മലയാളത്തു മാത്രം നടപ്പുള്ളതാകയാൽ യൂരോപ്യന്മാരു മുതലായ ദൂരദേശക്കാരു തന്നേയല്ല തമിഴർ തുടങ്ങി ഇന്ത്യയിലുള്ള ശേഷം സൎവ്വ ജാതിക്കാരും അതിനെ അപൂൎവ്വവും നിന്ദ്യവും ഹാസ്യവുമായിട്ടത്രേ വിചാരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ മൎയ്യാദയിൽനിന്നു വിശേഷാൽ ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ ആയതിനെത്തള്ളുവാനുള്ളതാകുന്നു. തല്പ്രയോജനം കൂടാതെ നമ്മെത്തന്നെ മററുള്ളവൎക്കു ആക്ഷേപത്തിനും പരിഹാസത്തിനും പാത്രമാക്കീട്ടു കാൎയ്യമില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ ഇതു ഒരു ഗുണമില്ലാത്ത ചട്ടം എന്നു മാത്രമല്ല ഇതിന്റെ മൂലവും ജാത്യവും ഫലവും ദോഷകരമാകുന്നു എന്നു ശോധന ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾതെളിയുന്നതാകുന്നു. ഇതു മുഖ്യമായി നടക്കുന്നതു നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ആകയാൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഇതു എങ്ങനെ വ്യാപരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു ശോധന കഴിച്ചു നോക്കാം.

൨. നമ്മുടെ ഇത്തിരുവിതാംകൂറ സംസ്ഥാനത്തുള്ള കുടികളിൽ വെച്ചു നായന്മാർ എന്നു പേരായ കൂട്ടം മററെല്ലാ ജാതിക്കാരെക്കാളും ഒററ തിരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ എണ്ണത്തിൽ മുന്തിയവരാകുന്നു. ജാതിക്രമവും സമൂഹസ്ഥിതിയും നോക്കുമ്പോഴും ഇവരേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠന്മാർ എന്നു പറയെണം എങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷേത്ര സംബന്ധികളായിട്ടു മററതാനും ജാതിക്കാരുമേയുള്ളു. ആയവർ സംഖ്യയിൽ നന്നാച്ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു താനും. നമ്പൂരിമാർ പട്ടന്മാർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, സാമന്തരർ, അമ്പലവാസികൾ എന്നിങ്ങനെ ശൂദ്രരെക്കാൾ മേലായിരിക്കുന്ന പല ജാതിക്കാരുടെ തുക അടെച്ചു കൂട്ടിയാലും നായന്മാരുടെ എണ്ണത്തിൽ ഏഴിട്ടൊരംശമേവരു. എന്തെന്നാൽ പതിനൊന്നു വത്സരം മുൻപേ ൧൮൭൫ാമാണ്ടു എടുത്ത ആളെണ്ണപ്രകാരം അവരുടെ സംഖ്യ പരദേശികൾ ഉൾപ്പെടെ എല്ലാം കൂടെ ൫൫൫൮൯ൻ മാത്രമായിരിക്കെ ശൂദ്രരുടെ എണ്ണം തനിച്ചു ൩൮൭൫൭൫ ഉണ്ടായിരുന്നപ്രകാരം കാണുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആകത്തുകയോടു കൂട്ടി നോക്കുമ്പോഴും നായന്മാർ എണ്ണത്തിൽ കുറെഞ്ഞവരല്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ മേൽ പറെഞ്ഞ കണക്കിൻപ്രകാരം ജനങ്ങളുടെ ആസകലമുള്ള

സംഖ്യ ൮൨൩൨൩൪൭ ആയിരുന്നതിനാൽ ശൂദ്രർ ഒരു ജാതി തനിച്ചു ഏകദേശം മൂന്നൊന്നോളം ചെന്നു പാറുമായിരുന്നു. ഇത്ര വളരെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം സമൂഹസ്ഥിതിയിൽ എത്ര താണവരായിരുന്നാലും സ്വഭാവ വൈഭവത്തിലും ആപന്ന വിദ്യയിലും എത്ര കുറെഞ്ഞവരായിരുന്നാലും അവരുടെ ഗുണത്തിങ്കൽ എല്ലാവരും താല്പൎയ്യത്തോടു ദൃഷ്ടി വെക്കേണ്ടുന്നതും അതിന്നായിട്ടു കഴിയുന്നപോലെ വേല ചെയ്യേണ്ടുന്നതുമാകുന്നു.

൩. എന്നാൽ ശൂദ്രർ എണ്ണത്തിൽ മാത്രമല്ല അവസ്ഥയിലും കൂടെ മുഖ്യന്മാരായിരിക്കുന്നു. ൟ രാജ്യത്തെ വെള്ളാണ്മക്കാരിൽ അവർ തന്നേ മുന്തിയവർ. സമൂഹത്തിന്റെ വൃത്തിക്കും പരിവൃദ്ധിക്കും കൈത്തൊഴിലുകളും ക്രയവിക്രയങ്ങളും വളരെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നു വരികിലും നിലം കൃഷിയോളം അത്ര ആവശ്യമല്ല. സുഖവൃത്തിയായി വാഴുന്നതിന്നു അവ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എങ്കിലും കാലക്ഷേപം കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതു അവയെ കൂടാതെ നടക്കും. എന്നാൽ വേട്ടയാടി ഉപജീവിക്കുന്ന കാട്ടാളന്മാരെപ്പോലെയല്ലാതെ മനുഷ്യർ സമൂഹമായിപ്പാൎക്കുന്നതിന്നു നിലം കൃഷി ആവശ്യമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകൾക്കു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളും നിലത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ അവയെയും നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നു കൃഷി ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. നിലംപുരയിടങ്ങളുടെ ജന്മം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു പ്രധാനമായിട്ടു ബ്രാഹ്മണൎക്കാകുന്നു എങ്കിലും അനുഭോഗം, തിരവും, കാരാണ്മ, പാട്ടം, ഒറ്റിമുതലായ നേട്ടങ്ങൾ ഒക്കയും ശൂദ്രൎക്കായിരുന്നു ആദ്യമുണ്ടായിരുന്നതു. മാപ്പിളമാൎക്കും മറ്റും ഇപ്പോൾ ൟ വക നേട്ടങ്ങൾ ഉള്ളതു ശൂദ്രരിൽനിന്നു കിട്ടീട്ടാകുന്നു. ൟ മലയാളത്തെ ഭൂമികളുടെ ജന്മം അടങ്ങിയ നമ്പൂരിമാർ മുതലായ ബ്രാഹ്മണൎക്കു ശൂദ്രർ ആദ്യം വേലക്കാരും പരിചാരകന്മാരും മാത്രമായിരുന്നു എന്നുവരികിലും കാലക്രമത്തിന്നു അവരിൽ ചിലൎക്കു കൈ മുതലുണ്ടായി മുതലാളന്മാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു സഹായിപ്പാൻ പ്രാപ്തന്മാരായിത്തീരുകയാൽ നിലമുടയക്കാരും ഗൃഹസ്ഥന്മാരുമായി വന്നു. നാട്ടിൽ രാജവാഴ്ച സ്ഥിരപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം അവർ രാജസേവയിലും രാജ്യഭാരത്തിലും ഉൾപ്പെടുകയും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരു തമ്മിൽ നിരന്തരമായി നടന്ന യുദ്ധങ്ങളിൽ പടയാളികളും പടത്തലവന്മാരുമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധങ്ങളിലും മറ്റോരോ സമ

യത്തും അവർ കാണിച്ച പരാക്രമത്തിന്നും ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യത്തിന്നും പ്രതിപകരമായിട്ടു അവരിൽ പലൎക്കും മാടമ്പി, കൈമ്മൾ, കുറിപ്പു, പണിക്കർ എന്നിപ്രകാരമുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുമുണ്ടു. ഇങ്ങനെ അവർ ഇപ്പോൾ ഏറിയ കാലമായിട്ടു എണ്ണത്തിൽ മാത്രമല്ല ദ്രവ്യം കൊണ്ടും അവസ്ഥകൊണ്ടും ൟ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളിൽ ഒരു മുന്തിയ കൂട്ടമായിരിക്കുന്നു. 'നായർ' എന്നുള്ള നാമം തന്നെ അതിന്നു ഒരു സാക്ഷിയാകുന്നു. അതു 'നായകൻ' എന്നതിന്റെ ബഹുമാനകരമാകുന്ന 'നായകർ' എന്നതിന്റെ ലോപമാകുന്നു എന്നു തെളിവെല്ലോ. അവർ പടനായകന്മാരും കരമേൽ മുഖ്യസ്ഥന്മാരുമായിത്തീരുകകയാൽ ൟ പേർ അവൎക്കു നടപ്പായി വീണതായിരിക്കേണം. ൟഴവർ അവൎക്കു ദാസ്യവേലക്കാരായിത്തീരുകയാൽ 'സേവകൻ' എന്നതിന്റെ ഉത്ഭവമാകുന്ന 'ചോകൻ' എന്നതു ഇവൎക്കും കിട്ടി എന്നു വിചാരിപ്പാനിടയുണ്ടു. നായന്മാൎക്കു നടപ്പായിപ്പറഞ്ഞു വരുന്ന ശൂദ്രർ എന്നുള്ള നാമവും ഇപ്പോൾ ബഹുമാനകരമായിരിക്കുന്നു. പണ്ടു അതു ഒരു നിന്ദപ്പേരായിരുന്നു എങ്കിലും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ക്ഷയിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവരുടെ സ്ഥാനത്തു ശൂദ്രരു വരികയാൽ അതു ഒരു മാന്യനാമമായിത്തീൎന്നു.

൪. ശൂദ്രർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ മലയാണ്മെക്കു ഉത്തമമാതൃകയായി സമ്മതിച്ചിരിക്കയാൽ ആയതും അവരുടെ പ്രധാനതെക്കു ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. മനുഷ്യൎക്കു ഒക്കയും ആദ്യമാതാപിതാക്കന്മാർ ഒന്നായിരുന്നതു പോലെ അവർ സംസാരിച്ച ഭാഷയും ഒന്നായിരുന്നു. പിന്നീടു അവർ പല കുലങ്ങളായിട്ടും വംശങ്ങളായിട്ടും പിരിഞ്ഞതിൻവണ്ണം അവരുടെ ഭാഷയും പലതായിത്തീൎന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാനിടയുണ്ടു. ആകൃതിയിലും ആചാരമൎയ്യാദകളിലും ദേശങ്ങളിലെ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ സാധാരണ വ്യത്യാസമുള്ളതു കൂടാതെ അംശങ്ങളിൽപ്പാൎക്കുന്നവർ തമ്മിൽ പ്രത്യേക വ്യത്യാസങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ടു. ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നെ പാൎക്കുന്നവരിലും ഉയൎന്നവരും താണവരുമായിട്ടു ചില കാൎയ്യങ്ങളിൽ വളരെ ഭേദമുണ്ടു. അപ്രകാരം തന്നെ ഭാഷെക്കും ദിക്കുകളുടെയും ദേശങ്ങളുടെയും വ്യത്യാസംപൊലെ മൂലവൎഗ്ഗങ്ങളും ഉപവൎഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടു. അവെക്കു ദേശ്യങ്ങൾ എന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു. അതുകൂ

ടാതെ ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നേ വസിക്കുന്നവരിൽ ജാതി ഭേദംപോലെ തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാത്തവണ്ണം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനൊപ്പിച്ചും മൊഴികളിലും ശബ്ദങ്ങളിലും ചില മാററിതങ്ങൾ കാണും. പുരാണഭാഷകളിലേക്കു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടുതായ യാവനത്തിന്നു അയ്യൊലികം, ദോരികം, യോനികം, അത്തികം എന്നു നാലു ഭേശ്യങ്ങൾ മുഖ്യമായി എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്നു. രോമ പുരിയിലേ നിവാസികളിൽ പാത്രിക്യർ എന്നും പ്ലേബ്ബ്യർ എന്നും രണ്ടു വണ്ണക്കാരുണ്ടായിരുന്നവൎക്കു ഭാഷ ഒന്നായിരുന്നു എന്നുവരികിലും അവർ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരുടെയും പറെച്ചലിൽ ജാത്യവ്യത്യാസം വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. യൂരോപ്പിൽ എംഗ്ലാന്ദിലെയും അമെരിക്കയിൽ ഐക്യനാടുകളിലെയും ഭാഷ എംഗ്ലീഷാകുന്നു എങ്കിലും രണ്ടിടത്തെയും തമ്മിൽ മൊഴികളിലും ശബ്ദങ്ങളിലും ബഹുഭേദമുണ്ടു. എംഗ്ലാന്ദിൽ തന്നെയും ലന്ദനിലും യോൎക്കിലും നടപ്പായിരിക്കുന്നപ്രാകൃതഭാഷയിൽത്തെളിവായ ഭേശ്യങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു. അങ്ങനെ തന്നേ ദ്രാവിട ഭാഷയുടെ ശംഖകളാകുന്ന തമിഴ, തിലുങ്കു, കന്നടി, മലയാണ്മ എന്നവയിൽ ചില സാധാരണ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതു കൂടാതെ മലയാണ്മയിൽ തന്നേ തെക്കരും വടക്കരും പറെയുന്ന വാക്കുകൾ തമ്മിൽ ശബ്ദത്തിലും പേരുകളിലും ഭേദങ്ങൾ ഉള്ളപ്രകാരം നാം അറിയുന്നു. എന്നു തന്നെയുമല്ല ബ്രാഹ്മണർ, ശൂദ്രർ, ഈഴവർ, പുലയർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ജാതിക്കാർ സമീപിച്ചു പാൎക്കിലും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചില പ്പോൾത്തിരിച്ചറിവാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം അവരുടെ പറെച്ചൽ തമ്മിൽ യോജിപ്പില്ലാതിരിക്കുന്നു എന്നു നാം ദിവസവും കണ്ടു ബോധിക്കുന്നു. ദേശങ്ങളും ജാതികളും തമ്മിൽ സംസൎഗ്ഗം കൂടാതെ വേറുപിരിഞ്ഞു പാൎത്തു വന്നാൽ ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാലം ചെല്ലുന്തോറും വൎദ്ധിച്ചു വൎദ്ധിച്ചുവരും. ഒരു കുലത്തിൽനിന്നു തന്നേ പിരിഞ്ഞ രണ്ടു വംശക്കാർ വളരത്തലമുറ തമ്മിൽ വിവാഹവും സംസൎഗ്ഗവും കൂടാതെ അകന്നു പാൎത്താൽ അവൎക്കു ആകൃതിയിലും ആചാരങ്ങളിലും തുലോം മാററം വന്നിട്ടു തീരെ സംബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ടു കുലങ്ങൾ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇങ്ങനെ യൂരൊപ്പിലേ വെള്ളക്കാരും അഫ്രിക്കയിലേ കാഫിരികളും പണ്ടു ഒരു കുഡുംബത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞവരാകുന്നു എങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ ഏറിയകാലം

സംപൎക്കം കൂടാതെ ഇരുന്നതിനാൽ കാഴ്ചയിലും മററും ത്രി
ലോം വ്യത്യാസം വന്നു പോയതുകൊണ്ടു അവരു തമ്മിൽ
ആരംഭത്തിങ്കലെ രണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചില വിദ്വാന്മാർ
അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ തമ്മിൽ
സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഷകളും കാലാന്തരത്തിങ്കൽ
എത്രയും വ്യത്യാസമായിപ്പോകുന്നു. തമിഴും മലയാണ്മയും
കുറെക്കാലം മുൻപു, അത്ര പണ്ടെന്നില്ല, ഏകഭാഷയാ
യിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു. ചേര
ചോഴ പാണ്ടിയൻ എന്ന രാജാക്കന്മാരിൽ ചേരൻ മല
യാളം ആണ്ടവൻ എങ്കിലും തമിഴ രാജാക്കന്മാരുടെ കൂട്ട
ത്തിൽ ആകുന്നു പഴയ ചരിത്രക്കാർ അവനെ എണ്ണിയി
രിക്കുന്നതു. എന്നാൽ വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന കുലങ്ങൾ
തമ്മിൽ ബന്ധു ചേൎച്ചയാലും സംസൎഗ്ഗത്താലും ഒന്നിക്കു
ന്നതുപോലെ ഭാഷകൾ തമ്മിലും ചിലപ്പോൾ സമ്മിശ്ര
മിച്ചു ഏകീഭവിക്കുന്നുണ്ടു. രണ്ടു ദേശങ്ങളും ജാതികളും ത
മ്മിൽ ക്രയവിക്രയം വൎദ്ധിക്കുന്നതിനാലും രാജ്യഭാരം ഒ
ന്നായിവരുന്നതിനാലും പുസ്തകങ്ങൾ പരക്കുന്നതിനാലും
അനേക ദേശ്യങ്ങൾക്കും ജാത്യങ്ങൾക്കും പകരം എല്ലാ
ദേശത്തും എല്ലാ ജാതിക്കാരും അറിയത്തക്കതിൽ ഒരു ഭാ
ഷ പ്രബലപ്പെടുവാൻ സംഗതിയുണ്ടു. ആ പൊതുഭാഷ
എണ്ണംകൊണ്ടും വിദ്യകൊണ്ടും അധികാരംകൊണ്ടും മു
ന്തിയവരായ ദേശക്കാരുടെയും ജാതിക്കാരുടെയും ഭാഷ
യായിരിക്കേണം. എംഗ്ലീഷിനു ലണ്ടനിലെ ദേശ്യമാകു
ന്നു പ്രബലപ്പെട്ടതു. ലത്തീനിനു പാത്രിക്യന്മാരുടെ ജാത്യമാ
കുന്നു ഉത്തമമാതൃകയായിത്തീൎന്നതു. എന്നാൽ മലയാ
ണ്മെക്കു ഇതിൻവണ്ണം മാതൃകയാക്കിപ്പുസ്തകങ്ങളിൽകൊ
ള്ളിച്ചു വരുന്ന ഭാഷ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്ന
താകുന്നു. നായന്മാരുടെ ഭാഷ തന്നെയാകുന്നു സാധാര
ണമായിട്ടു നല്ല ഭാഷയായി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു എ
ന്നുള്ളതിനു വല്ലവൎക്കും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഒ
ന്നോൎക്കട്ടെ. പടയനിസ്ഥലങ്ങളിൽ വേഷം പുറപ്പെടു
മ്പോൾ നമ്പൂരിമാർ, പട്ടന്മാർ, കോങ്ങണികൾ മുതലായ
ഉയൎന്ന ജാതിക്കാരുടെയും ചോകൻ, മരെക്കാൻ ക
ണിയാൻ, കാക്കാൻ, പുലയൻ, പറയൻ എന്നിങ്ങനെ
യുള്ള താണ ജാതിക്കാരുടെയും വേഷം വരുന്നു എങ്കിലും
ശൂദ്രരുടെ വേഷം കെട്ടുക പതിവില്ല. ഒരാളിൻെറയോ
ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെയോ ഭാഷ നടിക്കേണം എങ്കിൽ അതു

സാധാരണമായി സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയോടു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കേണം. അതിൽ ഹാസ്യം തോന്നത്തക്കവണ്ണം അതു ഒരു ഫലിതമാകേണം എങ്കിൽ അതിൽ ചില ഗോഷ്ഠികളും ഉണ്ടായിരിക്കേണം. ആകയാൽ നായന്മാരുടെ വാക്കിനെയും ശബ്ദത്തെയും തൊങ്കരിക്കാത്തതു അവയെ മലയാണ്മെക്കു ഉത്തമമാതൃകകളായിട്ടു പരസമ്മതമായിരിക്കയാൽ ആകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. നസ്രാണി മാപ്പിളമാരുടെ വേഷവും പുറപ്പെടുക പതിവില്ല. ഇവർ സമൂഹസ്ഥിതിയിൽ അവരോടു ഏകദേശം തുല്യമായും തമ്മിൽ ഇടകലശ്ശിപ്പാക്കുന്നവരായും ഇരിക്കയാൽ ഇവരുടെ ഭാഷ അവരുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ല.

③. ശൂദ്രനായന്മാരുടെയും നസ്രാണിമാപ്പിളമാരുടെയും പറച്ചൽ മലയാം ഭാഷയുടെ പൂർവാവസ്ഥയോടും അതിലേ മൊഴികളുടെ മൂല രൂപങ്ങളോടും അധികം ഒത്തുകാണുകയാൽ അതിനെ വിദ്വാന്മാർ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അതു അവരുടെ സമൂഹസ്ഥിതിയുടെ വലിപ്പത്തിന്നു ഒരു ഉപപത്തിയായി എടുപ്പാനില്ലെന്നു ഒട്ടുപേൎക്കു പക്ഷം തോന്നുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെ ഭാഷ ശേഷംപേരുടേതിനേക്കാൾ നിൎമ്മലമായിക്കാണുന്നു എങ്കിൽ അതു തന്നേ അവരുടെ വലിപ്പത്തിന്നു ഒരു സാക്ഷിയായി എടുക്കാം എന്നു ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം. ഭാഷെക്കു മൂലാവസ്ഥയിൽനിന്നു വ്യത്യാസംവരാതിരിക്കുന്നതിന്നുള്ള മുഖാന്തരം പണ്ടേയുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ വായിച്ചു ശീലിക്കുന്നതു മാത്രമാകയാൽ നായന്മാർ വിദ്യാപ്രിയന്മാരും അതിനാൽ പ്രബലന്മാരും ആയിരുന്നു എന്നു വരുമെല്ലോ. എന്നാൽ കാൎയ്യത്തിന്റെ സത്യം അങ്ങിനെയല്ല. ശൂദ്രരുടെ പറച്ചൽ മററുള്ളവരുടേതിനേക്കാൾ അധിക നിൎമ്മലമായിക്കാണുന്നില്ല. മൂലത്തോടു ഒത്തു നോക്കുമ്പോൾ ശേഷംപേരുടേതിൽ എന്നപോലെ അവരുടേതിലും ഭേദം വന്നുപോയിട്ടുണ്ടു. കീഴജാതിക്കാർ പിഴെപ്പിച്ചു ശബ്ദിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ശൂദ്രർ ചൊവ്വേ ശബ്ദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇവർ മാററിതമായി എഴുതുകയും ചൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ അവർ മുറെക്കു പറയുന്നതായി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമുണ്ടു. ശൂദ്രർ മത്തെങ്ങാ എന്നും വൻപൻ എന്നും മുറെക്കു ശബ്ദിക്കുന്ന പദങ്ങളെ മത്തങ്ങാ എന്നും മൈ

വൻ എന്നും ഒരു ഴവരും പുലയരും അപശബ്ദമാക്കിക്കളയുന്നു, എങ്കിലും ഇവർ 'എനെക്കു' എന്നും 'നടന്നു' എന്നും മൂലത്തോടു ഒപ്പിച്ചു പറെയുന്നതിനെ അവർ 'ഇനിക്കു' എന്നും 'നടന്നു' എന്നും മൂലരൂപങ്ങളിൽനിന്നു അധിക വ്യത്യാസമാക്കിപ്പറെയുന്നുണ്ടല്ലൊ സൂക്ഷ്മം വിചാരിക്കുമ്പോൾ സംസ്കൃത പദങ്ങളെ നീക്കിയാൽ മൂലത്തിൽനിന്നു അധിക വ്യത്യാസം കാണുന്നതു കീഴ്ജാതിക്കാരുടെ പറെച്ചലിൽ ഉള്ളതിനെക്കാൾ നായന്മാരുടെ സംസാരത്തിൽ ആകുന്നു. എല്ലാ രാജ്യത്തും താണവകക്കാരുടെ ഭാഷയാകുന്നു ഉയൎന്നവരുടെതിനെക്കാൾ മൂലത്തോടു അധികം ഒത്തുകാണുന്നതു. അന്യഭാഷക്കാരുമായിട്ടുള്ള സംസൎഗ്ഗത്തിനും മററും അവൎക്കു അത്ര ഇടയില്ലായ്കകൊണ്ടു അവരുടെ വാക്കും ശബ്ദവും അത്ര ഭേദപ്പെടുവാൻ വകയില്ല. എന്നതുകൊണ്ടു ശൂദ്രരുടെ വാക്കു മലയാണ്മെക്കു ഉത്തമമാതൃകയായി വന്നതിനു അവർ സംഖ്യയിൽ ഏറിയവരും സമൂഹസ്ഥിതിയിൽ ഉയൎന്നവരും വിദ്യയിൽ തിയവരും ആയിരുന്നു എന്നൊരു കാരണമല്ലാതെ മററൊരു ന്യായവും പറെവാനില്ല.

ശേഷം പിന്നാലെ

വേദകാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു

ഒരു സംവാദം.

ഒന്നാംപുറത്തു നിറുത്തിയ ശേഷം.

വേദാന്തി. എന്നാൽ സ്നേഹിതാ ഒരു യുക്തിക്കു ശങ്കരാചാൎയ്യർ പറെഞ്ഞതായിട്ടു ഒരു പ്രത്യേകയുത്തരമുണ്ടു. അതു പറെഞ്ഞവണ്ണം ഒരാക്ഷേപക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തിനോടു ചോദിക്കുന്നതാവിതു. ലോകത്തിൽ അനുഭോക്തിയും അനുഭോഗവും രണ്ടും ഉള്ളതാകയാൽ അവ രണ്ടും ബ്രഹ്മമാകുന്നതു എങ്ങിനെ. ഇതിനു ശങ്കരാചാൎയ്യർ ചൊല്ലുന്ന ഉത്തരമാവിതു. കടലിലേ മാററങ്ങൾ ഇത്തരമാകുന്നു. പത, ഓളം, നുര എന്നിവ ഒന്നോടു ഒന്നു ഭേദമായിക്കാണുന്നു എങ്കിലും അവ കടലിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ലല്ലൊ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. പണ്ഡിതരെ ശങ്കരാചാൎയ്യന്റെ ൟ യുക്തി ആ പ്രയാസത്തെ നീക്കുന്നില്ല. അയാൾ പറെഞ്ഞ ഉദാഹരണം സംബന്ധിച്ചോ കടലിലെപ്പത യും ഓളവും തിരയും നുരയും എല്ലാം ഓരുവെള്ളമെന്ന ഒരു വസ്തുവിന്റ തന്നേയുള്ള രൂപഭേദങ്ങളാകുന്നു. അവ കാഴ്ചയിൽ ഭേദപ്പെടുന്നു എങ്കിലും അവ വെള്ളംതന്നേ ആ കുന്നു. വെള്ളത്തിന്റെ സാരമായ ലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം അവെക്കുണ്ടു. കാററുമുതലായ കാരണങ്ങളാൽ അവ വെ ള്ളത്തിൽനിന്നു ഉളവാകുന്നു അവ വെള്ളമായിട്ടു തന്നേതി രുമ്പിവരികയും ചെയ്യുന്നു. അഖിലാണ്ഡത്തിലെ മററു വ സ്തുക്കളെപ്പോലെ സ്വഭാവത്തിലും ഗുണങ്ങളിലും അവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു കടലിനുതന്നേ കരയും വെള്ളവും ആകുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനു ഒരുസമയ ത്തുതന്നേ പതയും മലയും തിരകളും വൃക്ഷങ്ങളും നുരകളും ചെടികളും ആയിത്തീരുന്നതു എങ്ങനെ കഴിയും. എന്നാൽ അതു അങ്ങനെത്തന്നേ ആകും എന്നാകുന്നു വേദാന്തം ബ്രഹ്മത്തെ ക്കുറിച്ചുവാദിക്കുന്നതു. അവന്റെ തത്വത്തിൽ ഒരുഭാഗം മറെറാരുഭാഗത്തോടു വിവദിക്കുന്നു എന്നുംഏതാനും ദുഷ്കൃ ത്യവും ഏതാനും സൌകൃത്യവും ആകുന്നു എന്നും ഒരംശം സമീക്ഷയും ഒരംശം ആത്മാവും ആകുന്നു എന്നും തന്നേ. ഇവിടെ വ്യത്യാസം രൂപത്തിൽ മാത്രമല്ല അന്യോന്യം ഭിന്നവും വിപരീതവുമായിരിക്കുന്ന ലക്ഷണങ്ങളിൽ ആ കുന്നു.

൭വതു. ഇനി ഒരു യുക്തി കൂടെ പറെയാം. വേദങ്ങളും വേദാന്തികളും പല ദേവന്മാരെ വന്ദിക്കേണം എന്നും വൎണ്ണാചാരങ്ങൾ പ്രമാണിപ്പാനുള്ളതു എന്നും ഉപദേശി ക്കുന്നുവെല്ലോ. ബ്രഹ്മം ഏകമായ ഒരു പരാപരപ്പൊരുൾ ആകുന്നു എങ്കിൽ വെവ്വേറവഴി ദേവന്മാരുണ്ടാകുന്നതി നു കഴികയില്ലെല്ലോ. ഒരു ജീവജന്തുവിന്റെ ഒരവയവം തനിച്ചു മറെറാരു ജീവജന്തു ആകുന്നില്ല. അതിനുസ്വയ മായിട്ടു ഒരു ചൈതന്യം ഉണ്ടാകുവാൻ കഴികയില്ല. മുഴുവ നായ ജന്തുവിന്നുണ്ടായിരുന്ന കൎമ്മങ്ങൾക്കും അനുഭവ ങ്ങൾക്കും എല്ലാം ആ അംശം തനിച്ചു ഒരു പ്രകാരത്തിലും പാത്രമാകുന്നില്ല. ആകയാൽ അദ്വൈതമതപ്രകാരംശിവ നെന്നുംഇന്ദ്രനെന്നും കാളിയെന്നും പറെയുന്നതു ഉള്ളത ല്ല. തനിച്ചോരാളായിട്ടു വ്യാപരിപ്പാൻ അവരിൽ ഒരുത്ത നുംകഴിയുന്നതല്ല.എന്നതുകൊണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരേ,അവ

ർവെറു നാസ്തികങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ സാക്ഷാൽ ഇരിപ്പുള്ള ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ അവരെത്തങ്ങൾ തന്നെ വിചാരിക്കയും മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടു അങ്ങനെ വിചാരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതു എത്ര പൂൎവ്വാപര വിരൊധമാകുന്നു. വേദാന്തമതപ്രകാരം തന്നെയും ഈ ദേവകൾ ദൈവങ്ങൾ അല്ലെന്നും ഒന്നിന്നും ശക്തിയില്ലാത്തവരെന്നും വരുന്നതാകയാൽ ബഹുജനങ്ങൾ അവരെ വന്ദിക്കുന്നതു ഉപകാരം എന്നു ഉപനിഷത്തുകളിലും ഗീതയിലും ഉപദേശിക്കുന്നതു എത്ര ശരികേടു. പിന്നെയും സൎവ്വവും ബ്രഹ്മമാകുന്നു എങ്കിൽ ദേവന്മാരെന്നപോലെ സേവകന്മാരും ബ്രഹ്മമാകുന്നു. അപ്രകാരമാകുന്നു എങ്കിൽ അവരെ ഇവർ സേവിച്ചിട്ടു കാൎയ്യം എന്തു. എന്നല്ല എല്ലാം ബ്രഹ്മമാകുന്നു എങ്കിൽ ജാതിഭേദം എങ്ങനെ ന്യായമാകും. എന്തെന്നാൽ സകലമനുഷ്യരും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ തത്വമായ ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നു തന്നേ ഉത്ഭവിച്ചവർ എന്നു ആകുറെക്ക വരുമെല്ലോ. പിന്നെ ചിലരെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെന്നും ചിലരെ ഹീനന്മാരെന്നും ചിലരെ വിശുദ്ധന്മാരെന്നും ചിലരെ അശുദ്ധന്മാരെന്നും നിങ്ങൾ എണ്ണുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു. തന്റെ സ്വന്തമതത്തൊടു യോഗ്യമാകുംവണ്ണം നടക്കുന്ന വേദാന്തി ദേവതാവന്ദനയെയും വൎണ്ണാചാരത്തെയും രണ്ടിനെയും തള്ളുവാനുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ ആ ദശനക്കാർ ഒന്നിനെയും തള്ളുന്നില്ല.

വേദാന്തി. എന്നാൽ ശാസ്ത്രങ്ങൾ രണ്ടിനെയും സ്വീകരിക്കുന്നു. ദേവന്മാരും ജാതിഭേദങ്ങളും ബ്രഹ്മത്താൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു എന്നു വേദങ്ങളിൽക്കാണുന്നു. അവരുടെ വന്ദനെക്ക ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ഇവയുടെ ആചാരത്തിന്നു ഉപദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ പണ്ഡിതരേ, അന്യോന്യം വിപരീതമായ ഉപദേശങ്ങളെ വേദം പഠിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിൽ കുററം ആരുടെപേരിൽ ആകുന്നു. അവയെക്കണ്ടു പിടിക്കുന്ന ഞങ്ങളിലോ അതോ അതിൻവണ്ണം പഠിപ്പിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിലോ എന്നാൽ വേദങ്ങൾ ഇപ്രകാരമുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ തൎക്കിക്കുന്ന മതം തന്നേ വൈദികകാൎയ്യങ്ങളിൽ അവ അബദ്ധം ഉപദേശിക്കുന്നു എന്നു തെളിവാക്കുന്നതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമാന്മാർ അവയെത്തള്ളേണ്ടിവരുന്നു.

വേദാന്തി. സ്നേഹിതാ, ഈ സാരോപദേശത്തിന്നു

വിരോധമായി തങ്ങൾ പറഞ്ഞ ന്യായങ്ങളെ ഒക്കയും ഞങ്ങൾ കേട്ടു. അവ കാഴ്ചയിൽ പ്രബലമായിതോന്നുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവിൽ ദിതം എന്നൊരു ബോധം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ലോകത്തിൽ അവസ്ഥാഭേദവും നന്മതിന്മ എന്നുള്ള വ്യത്യാസവും ഉള്ളപ്രകാരം തോന്നും. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽത്തന്നെയും പലതര ഭ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ഈ മതത്തോടു യോജിക്കും. മനുഷ്യരും വസ്തുക്കളും ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു കാഴ്ചക്കു വേറായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അവ യഥാർത്ഥത്തിങ്കൽ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ല. ഈ കാഴ്ചകൾക്കു കാരണമായിട്ടു അഖിലാണ്ഡത്തെ മൂടുന്ന ഒരു മായ മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളത്തിൽ ഉണ്ടു. വേദാന്തത്തിലെ സത്യോപദേശത്തിന്നു പകരമായിട്ടു അനവധി തെറ്റുകൾ പരക്കുവാൻ ഇടവന്നതു ഈ മായ മുഖാന്തരമാകുന്നു. വേദാന്തസംബന്ധമായ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒക്കയും മനുഷ്യരെ മൂഢതയും വഞ്ചനയും ബാധിക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നു. ആ മതത്തിന്റെ സാദ്ധ്യം അവരെ അവയുടെ ബാധയിൽനിന്നു അശേഷം ഒഴിക്കുന്നതാകുന്നു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. പണ്ഡിതരേ, ഇപ്പറഞ്ഞ വ്യാഖ്യാനം ഞങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതിനെ അധികമായിട്ടു പിടിച്ചു പറയുന്നതു പിന്നീടുള്ള വിദ്വാന്മാരാകുന്നു. സ്വപ്നംകാണുന്നവനെപ്പോലെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സ മിഥ്യാമതികൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അഖിലാണ്ഡം ദൈവമാകുന്നു എന്നും നാം പരമാത്മാവിന്റെ അംശങ്ങൾ ആകുന്നു എന്നും വിശ്വസിക്കുന്നതു കഴിയുന്നതല്ല. ഒന്നുകിൽ അദ്വൈതം വ്യാജമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയും ബോധവും മായെക്കു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതു രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ പക്ഷത്തെയാകുന്നു. അതു തെറ്റാകുന്നു എന്നു മനുഷ്യൎക്കു തോന്നുന്നതു അവരുടെ ഉള്ളത്തിലെ മായകൊണ്ടു വഞ്ചിക്കപ്പെടുകയാൽ ആകുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗതിയെ നമുക്കു ശോധനചെയ്തു നോക്കാം.

ഗീതയിലും വേദാന്തസാരത്തിലും വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന മുറയിൽ മായയെക്കുറിച്ചുള്ള മതത്തെ ശോധനചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ യഥാർത്ഥം എന്നു പതിവായി വി

ചാരിക്കയും അവരുടെ മനസ്സിൽ ദിവസവും അങ്ങനെ തോന്നുകയും ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ യാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളല്ല. നാമത്തിലും രൂപത്തിലും ഗുണങ്ങളിലും അവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളപ്രകാരം കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിലും സാക്ഷാൽ വ്യത്യാസമില്ല. അവയെല്ലാം ഒരു വസ്തുവിന്റെ തന്നേയുള്ള വികാശനംമാത്രമാകുന്നു. അവയെ തഥ്യാൎത്ഥങ്ങളായി നമ്മെത്തോന്നിക്കുന്ന മായ നമ്മെത്തെറ്റിക്കുന്നു. നാം ദൈവത്തിന്റെ അംശങ്ങളാകകൊണ്ടു ആ മായ അവനെത്തന്നെയും മൂടിയിരിക്കുന്നു എന്നുപറയാം. "മൂഢതയുടെ വഞ്ചകശക്തി ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അണ്ഡത്തിൽനിന്നു അഖിലാണ്ഡത്തെ ഉളവാക്കുന്നു." പകൽസമയത്തു ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന തേജോമയനായ സൂൎയ്യനും രാത്രിയിങ്കൽ അന്ധകാരത്തെ നീക്കുന്ന കോമളമായ ചന്ദ്രനും യഥാൎത്ഥ്യങ്ങളല്ല. ഈ വിസ്തീൎണ്ണസമുദ്രവും മഹിമയേറിയ ലോകവും അതിലുള്ള മലകളും ആറുകളും കാടുകളും വയലുകളും എല്ലാം മായക്കാഴ്ചകളാകുന്നു. വിസ്താരമായിക്കിടക്കുന്ന വനത്തിൽ മൃഗങ്ങൾക്കു സാക്ഷാൽ സഞ്ചാരമില്ല. പൂങ്കാവുകളിൽ പക്ഷികൾ ഇരുന്നു ചിലെക്കുന്നതു മനഃകല്പനയാകുന്നു. ധനവാന്മാരുടെ മാളികകൾകൊണ്ടും ദരിദ്രന്മാരുടെ കുടിലുകൾകൊണ്ടും തൊഴിലാളികളുടെ തെരുവുകൾകൊണ്ടും വ്യാപാരികളുടെ പീടികകൾകൊണ്ടും നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഹാപട്ടണങ്ങൾ എല്ലാം മിഥ്യാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു. ലോകംതന്നേയും ഉള്ളതല്ല. ഇവെക്കു തങ്ങളെ ഉപലംഭനം ചെയ്യുന്നവരുടെ കണ്ണിലും ചെവിയിലും ത്വക്കിലുമല്ലാതെ സാക്ഷാൽ ഇരിപ്പില്ല. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള വിവിധമായ അവസ്ഥഭേദങ്ങളും അവരെത്തമ്മിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന പലതരമായ ബന്ധനങ്ങളും എല്ലാം വെറുംമനസ്സാരങ്ങളാകുന്നു. പിതാവും പുത്രനും എന്നും ഭൎത്താവും ഭാൎയ്യയും എന്നും രാജാവും പ്രജകളും എന്നും യജമാനനും ഭൃത്യനും എന്നും ഉള്ള ഭേദങ്ങൾ തഥ്യാൎത്ഥങ്ങളല്ല. ഈ സംബന്ധങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന മുറകൾ സാക്ഷാൽ പ്രമാണിക്കേണ്ടതല്ല. സുഖദുഃഖങ്ങൾ ശുദ്ധമനോരാജ്യങ്ങളാകുന്നു. സുകൃതദുഷ്കൃതം എന്നുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്നു ആധാരമില്ല. ലോകവും അതിലുള്ള സൎവ്വവും ഭാഗ്യം ധൎമ്മം മാൎഗ്ഗം എന്നുള്ള പ്രമാണങ്ങളും എല്ലാം വ്യാജംതന്നേ. മാനുഷജന്മത്തിൽ സത്യമായിട്ടുള്ളതു യാതൊന്നുമില്ല. വഞ്ചിക്കുന്നതു പരാംപരനായ

ബ്രഹ്മം ഒഴികെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഹാ ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നതു എത്ര ഭയങ്കരം. ഇതു ശരി എന്നു ആരു വിശ്വസിക്കും. താനും തന്റെ ജീവനും താൻ വസിക്കുന്ന ലോകവും ഉള്ളതല്ലെന്നു ആൎക്കു തോന്നും. എന്നാൽ മായയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ മതത്തിന്നു വിരോധമായി ഞങ്ങൾ പറയുന്ന ന്യായങ്ങളാവിതു.

(൧) ഈ മതം ദൈവത്തിന്നു എത്രയും അവമാനമാകുന്നു. അവൻ വിളയാട്ടിന്നായിട്ടു ഈ രൂപങ്ങളെ എടുക്കുന്നു എന്നും ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നുമെല്ലോ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു. സചേതനസൃഷ്ടികളെ അവൻ തന്റെ തത്വത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാക്കിയതു തനിക്കു രസിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു, അവരുടെ തെറ്റുകളും സംശയങ്ങളും തുൻപങ്ങളും എല്ലാം അവന്നു പ്രസാദമാകുന്നു, സകലവും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു അവൻ തന്നേ എങ്കിലുംകാൎയ്യയിൽ അവൻ അല്ലെന്നുവരുത്തുന്നു, ദോഷഗുണങ്ങൾ തമ്മിലും പാപപുണ്യങ്ങൾ തമ്മിലും സുഖദുഃഖങ്ങൾ തമ്മിലും സാക്ഷാൽ ഭേദമില്ലെങ്കിലും ഉള്ളപ്രകാരം അവൻ മനുഷ്യരെ തെറ്റായിട്ടു വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതു ദൈവദൂഷണമല്ലയോ.

(൨) മനുഷ്യർ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എങ്കിൽ അവർ ഈവിധത്തിൽ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നതു അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. തങ്ങളുടെ ചുറ്റുമുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പൂൎണ്ണമായ അറിവില്ലാത്തവൎക്കു തെറ്റുവിചാരങ്ങൾ വരാം. എന്നാൽ ബ്രഹ്മം സൎവ്വവും അറിയുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ അംശങ്ങളാകുന്ന മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും അറിവിനെയും മറന്നുകളവാൻ തക്കവണ്ണം വഞ്ചിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയുന്നതു എങ്ങനെ. മറവി അവൎക്കു കഴിയുന്നതല്ല. ദൈവം തന്നെത്താൻ വഞ്ചിക്കുന്നതും അസാദ്ധ്യമാകുന്നു.

(൩) മനുഷ്യർ മായകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവർ അപ്പടുതിയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നു അവരെ ബോധംവരുത്തുന്നതു ഒക്കുന്നതല്ല. മായയാൽ എന്റെ മനസ്സു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ മായയിൽ ഇരിക്കെച്ചെയ്തുതന്നേ ഞാൻ അതിനെ അറിയുന്നതു എങ്ങനെ. ഞാൻ മായയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ള അറിവുതന്നേ മായയാകുന്നു. പിന്നെ വ്യാജവും സത്യവും തമ്മിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ വേറുതിരിച്ചറിയും. ഭ്രാന്തന്മാർ സാക്ഷാൽ മി

ഥ്യാമതികളോടു കൂടിയവരാകുന്നു. അവരുടെ അവസ്ഥ കൊണ്ടു ഈ സംഗതി നമുക്കു തെളിവാകും. അവരിൽ ചിലർ തങ്ങളെത്തന്നേ രാജാക്കന്മാർ എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ചിലർ തങ്ങളെത്തന്നേ ധനവാന്മാർ എന്നെണ്ണുന്നു. ചിലർ മറെറാരൊപ്രകാരത്തിൽ തങ്ങളെത്തന്നേ വഞ്ചിക്കുന്നു. അവൎക്കു സുബോധമില്ലെന്നു നാം പറെയുന്നതു അവരുടെ ബുദ്ധി വക്രിക്കപ്പെട്ടിട്ടു മററുള്ളവരെപ്പോലെ കാൎയ്യാദികളെ വിധിപ്പാൻ അവൎക്കു കഴിയായ്കകൊണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ അനുമാനങ്ങളെ നമുക്കു സ്വീകരിപ്പാൻ വഹിയാ. ഒരു ഭ്രാന്തനെ താൻ ഭ്രാന്തനാകുന്നു എന്നു ബോധംവരുത്തുന്നതു അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. അവനു ഭ്രാന്തും സ്വബോധവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അറിവാൻ വഹിയാ. പിന്നെ എങ്ങനെ താൻ ഭ്രാന്തനാകുന്നു എന്നു അവൻ തന്നേ നിശ്ചയിക്കും. ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിപ്പാൻ വളരെ ബുദ്ധിയും ബോധവും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഒരുത്തൻ തനിക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടെന്നു വിചാരത്തോടും ബുദ്ധിയോടും നിൎണ്ണയിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ നിൎണ്ണയംകൊണ്ടുതന്നേ അവനു ഭ്രാന്തില്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു. അങ്ങനെതന്നേ എല്ലാമനുഷ്യരും മായയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവർ അങ്ങനെയാകുന്നു എന്നു ആ സ്ഥിതിയിൽവെച്ചു അവൎക്കു തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അവർ അങ്ങനെയാകുന്നു എന്നു സാധിപ്പാനുള്ള ന്യായങ്ങളെ വിശ്രമത്തോടിരുന്നു ശോധനചെയ്യുന്നതിനു നമുക്കു കഴിയുന്നതുപോലെ അവൎക്കു കഴികയില്ല. അവൎക്കു ഇപ്രകാരം ചെയ്വാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അവർ മായയിൽനിന്നു ഒഴിയപ്പെട്ടവരാകുന്നു എന്നു അതുതന്നേ തെളിവാക്കുന്നു.

(൮) മായയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൎക്കു അതിൽനിന്നു ഒഴിവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ദീൎഘാഭ്യസനത്തിന്നു ഒരിക്കലും വശമുണ്ടാകയില്ല. ഇങ്ങനത്ത പടുതിയിൽ തങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളും നിൎണ്ണയങ്ങളും എല്ലാം തെററിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൎക്കു ബ്രഹ്മജ്ഞാനം വശമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു എങ്ങനെ. ഭ്രാന്തന്മാൎക്കു ഇപ്രകാരമുള്ള വേലെക്കു ശേഷിയുണ്ടാകും എന്നു ആരു പറെയും. എന്നാൽ ഇതിൻവണ്ണം മായയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ദീൎഘമായുള്ള അഭ്യസനത്താലേ തങ്ങളുടെ മിഥ്യാമതികളെ നീക്കുന്നതിനു വേദാന്തം കല്പിക്കുന്നുവല്ലോ. ആകയാൽ ഈ മ

തത്തെ വേദാന്തികൾ തന്നേ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

വേദാന്തി. തങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഭാവം വേദാന്തക്കാരിൽ ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തോടെ ഒക്കുന്നുള്ളു. സമീക്ഷകളും ആത്മാക്കളും എല്ലാം ബ്രഹ്മത്തോടു എല്ലാ സംഗതിയിലും ഏകീഭവിക്കുന്നു എന്നു വേദാന്തസാരത്തിൽ പറയുന്നില്ല. ഈ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ അറിവു എത്തുന്നിടത്തോളവും നാം അവയുടെ പുറമെയുള്ള ഭാവങ്ങളെ മാത്രമേ അറിയുന്നുള്ളു എന്നും അവെക്കു ഒക്കയും ആധാരമായിരിക്കുന്നതു പരബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നുമേ അതിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഉത്തരവേദാന്തികളുടെ മതം ഇതാകുന്നു എന്നു ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മുൻപേ വിവരിച്ച അബദ്ധമതത്തെ സാരന്മാർ തള്ളും എന്നുള്ളതു നല്ല വിശ്വാസ്യം തന്നേ. എന്നാൽ അവരുടെ മതവും ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഒത്തതല്ല. വേദാന്തസാരത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന മുറെക്കു തന്നെയും മായയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം മേൽപറഞ്ഞ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു പാത്രമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വേദാന്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന മതത്തെയാകുന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകമായി വിവരിച്ചതു. വേദാന്തസാരത്തിൽക്കാണുന്ന പരിഷ്കൃതമതവും സൂത്രങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും ഗീതയിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അശിഷ്ടമതവും തമ്മിൽ വളരെ ഭേദമുണ്ടു. എന്തെന്നാൽ ഈ ആധാരങ്ങളിൽ പരബ്രഹ്മവും അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന സകല വസ്തുക്കളും ഒന്നുതന്നേ എന്നു തെളിവായിട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ ആ മതത്തിന്നു വിരോധമായുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു സമാധാനവും പറയുന്നുണ്ടു. ദൈവം പാപത്തിന്നു കാരണൻ ആകുന്നു എന്നു അതിൽനിന്നു വരുന്ന അനുമാനത്തെ നേരെ സമ്മതിക്കയും സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വിജ്ഞാനികൾ ഈ മതത്തെ മോടിപിടിപ്പിച്ചു പറയുന്നു സത്യം. ബഹുജനങ്ങളോ അതിനാൽ വഷളായിത്തീരുന്നു. പാപത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു അതിനാൽ അവർ അന്ധതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെക്കവിഞ്ഞു തങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കു ചെവികൊടുത്തില്ലെന്നുവരികിൽ ഈ

അബദ്ധമതത്തിൽനിന്നുള്ള ദോഷഫലങ്ങൾ ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾകാണുന്നതിലും അധികമായിട്ടു കണ്ടേനെ.

ആകാശത്തുള്ള ഗോളങ്ങളുടെ അകലത്തെയും വലിപ്പത്തെയും കുറിച്ച്

(൧൭൫ാം പുറത്തു അവസാനിച്ച ശേഷം.)

നാം വസിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ വലിപ്പം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയെ പററി കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇനി മററ ഗോളങ്ങൾക്കു നമ്മിൽ നിന്നുള്ള അകലത്തെയും അവയുടെ വലിപ്പത്തെയും അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതെങ്ങിനെ എന്നു കാണിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നു

ആദിത്യചന്ദ്രന്മാരും മററ ഗോളങ്ങളും ഭൂമിയിൽനിന്നു ഇത്രയകലെ നില്ക്കുന്നു എന്നു ഗണിച്ചറിയുന്നതു യൂറോപ്പു ജ്യോതിഷക്കാർ പാറല്ലാക്ക്സ എന്നു പറയുന്ന ഒരു പ്രമാണം മുഖാന്തരമാകുന്നു. ആദ്യം തന്നെ പാറല്ലാക്ക്സ എന്തെന്നുള്ളതിനെ പററി വിവരിക്കാം. ഒരാൾ തന്റെ വലത്തുകൈ മുൻപോട്ടു നല്ലവണ്ണം നീട്ടി ചൂണ്ടാണി വിരൽ അസാരം പൊക്കി പിടിച്ചുംകൊണ്ടു താൻ നില്ക്കുന്ന മുറിയിൽ തനിക്കു നേരെയുള്ള ചുവരിന്മേൽ ഇടത്തു കണ്ണടെച്ചുംകൊണ്ടു വലത്തേതുകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ആ ചുവരിൽ ഒരു സ്ഥലം ചൂണ്ടാണിവിരലുകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം കാണും, എന്നാൽ വലത്തുകണ്ണടെച്ചുംകൊണ്ടു ഇടത്തേതുകൊണ്ടിപ്രകാരം നോക്കിയാൽ മുൻപെ ചൂണ്ടാണി വിരലുകൊണ്ടു മറെഞ്ഞിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു തുലോം വലത്തോട്ടു മാറി മറെറാരു സ്ഥലം ഇപ്പോൾ മറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കാണും. ഇങ്ങിനെ മറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കണ്ട സ്ഥലം രണ്ടിന്നും ചൂണ്ടാണിവിരലിന്നും ഇടയിലുള്ള കോണെങ്കിലും അതിനോടു ശരിയായിട്ടു തന്നെ കണ്ണു രണ്ടിന്നും ചൂണ്ടാണിവിരലിന്നുമിടയിലുള്ള കോണെങ്കിലും പാറല്ലാക്ക്സ എന്നു വിളിക്കപ്പെടാം. ഒരാൾ നടന്നു പോകുമ്പോൾ വഴിക്കിരുവശത്തും കാണുന്ന വൃക്ഷം മുതലായ വസ്തുക്കൾ അതാതിന്റെ അകലപ്രകാരം ഓരോന്നു നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു മാറിമാറി പോകുന്ന പ്രകാരം

തോന്നുമെല്ലൊ. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു, ഒരു യാത്രക്കാരൻ വടക്കോട്ടു നടക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ഇടത്തൊട്ടു മാറി ൫൦ അടിയകലെ ഒരു മരവും അതിന്നു നേരെ തെക്കു അവനിൽനിന്നു ൧൦൦ അടിയകലെ മറ്റൊരു മരവും കണ്ടുംകൊണ്ടു അവൻ വടക്കോട്ടു നടക്കയെന്നുവന്നാൽ ൫൦ അടിയകലെയുള്ള മരം ൧൦൦ അടിയകലെയുള്ളതിനോടു ക്രമത്തിന്നു അടുത്തടുത്തു ചെല്ലുന്നു എന്നും പിന്നീടു അതിന്നരികെ തന്നെയായി എന്നും തോന്നും. അവൻ അവിടെനിന്നും മുൻപോട്ടു പോകയെന്നുവന്നാൽ ആ മരം പിന്നെയും തെക്കോട്ടു മാറി പോകുന്ന പ്രകാരം തോന്നും. ഇങ്ങിനെ നമ്മിൽനിന്നു പലപ്രകാരത്തിൽ അകന്നിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾതമ്മിലുള്ള അകലം നാം മാറുംതോറും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കാണും. ഇതു പാറല്ലാക്കെന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു

ഒരു വസ്തു രണ്ടു സ്ഥലത്തുനിന്നു നോക്കി കാണാവുമ്പോൾ ൟ രണ്ടു സ്ഥലത്തിന്നും നേരെ ആ വസ്തുവിങ്കൽ ഉണ്ടാകുന്ന കോണാകുന്നു പാറല്ലാക്കെന്നതു. എന്നാൽ ൟ കോണു മുഖാന്തരം ഒരാൾക്കു അവൻ നോക്കി കാണുന്നതായ ഒരു വസ്തുവിന്നും ഇടയിലുള്ള അകലം നിശ്ചയം വരുത്തുന്നതെങ്ങിനെ ?

൧ാവത്തെ രൂപത്തിൽ ക എന്നയടയാളം വല്ലതുമൊരു വസ്തുവെന്നിരിക്കട്ടെ ഒരു മുറിയുടെ നടുവിൽ കിടക്കുന്ന മേശപ്പുറത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഓട്ടുവിളക്കിന്റെ മുകൾ എന്നു തന്നെയിരിക്കട്ടെ. ഒരാൾ ആ വിളക്കിന്റെ മുകളേൽ നോക്കികൊണ്ടു ആ മുറിയിൽ തന്നേ കുറെ അകലെ നില്ക്കുന്നു എന്നുമിരിക്കട്ടെ ൟ ആളിന്റെ കണ്ണും വിളക്കിന്റെ മുകളും തമ്മിലുള്ള അകലം പാറല്ലാക്കു മുഖാന്തരം തിട്ടം വരുത്തുക തന്നെയാകുന്നു ഇനി വേണ്ടതു. എന്നാൽ പാറല്ലാക്കെന്നതു മുൻപെ പറഞ്ഞതുപോലെ ഒരു വസ്തു രണ്ടു സ്ഥലത്തുനിന്നു കാണാവുമ്പോൾ ആ രണ്ടു സ്ഥലത്തിന്നും ആ വസ്തുവിന്നും മദ്ധ്യേ വരാവുന്ന രണ്ടു വര കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കോണു തന്നേ. ഇനി ൟ നോട്ടക്കാരൻ ഗ എന്ന സ്ഥലത്തുകൂടെ ക എന്ന അടയാളത്തേൽ നോക്കിയാൽ അതു നേരെ കാണുന്ന ചുവരിന്മേലുള്ള ഘ എന്ന അടയാളത്തിന്നു നേരെ ആയിരിക്കും. എന്നാൽ അവൻ കുറെ കുനിഞ്ഞിട്ടു ത എന്ന സ്ഥലത്തു കൂടെ ക എന്ന അടയാള

ത്തേൽ നോക്കിയാൽ ൟ അടയാളം ചുവരിന്മേലുള്ള ദ എന്ന അടയാളത്തിന്ന നേരെ ആയിരിക്കും. ഗ ക ത എന്ന കോണാകുന്ന പാറല്ലാക്സെന്നത. ൟ കോണിന്റെ അളവെടുക്കാമെന്ന വരികിൽ ഗ മുതൽ ക വരെയുള്ള അകലവും അതിൽനിന്ന നിശ്ചയിക്കാം. ൟ കോണളക്കുന്നത മുൻപിലത്തെ ലക്കത്തിൽ ൨൩൬ാം പുറത്ത കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വൃത്തപാദമെന്ന സൂത്രം മുഖാന്തരമാകുന്നു. ഗ എന്നും ക എന്നുമുള്ള സ്ഥലം രണ്ടും കിടക്കുന്നത ഒരു നിരപ്പിനാകുന്നു എങ്കിൽ നോട്ടക്കാരൻ ഗ എന്ന സ്ഥലത്ത കൂടെ വിളക്കിന്റെ മുകളെന്ന മുൻപെ പറെഞ്ഞതായ ക എന്ന സ്ഥലത്തെക്ക വൃത്തപാദമെന്ന സൂത്രത്തിൽ കൂടെ മുൻപിലത്തെ ലക്കത്തിൽ പറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം നോക്കിയാൽ അതിന്മേൽ കെട്ടിയിരിക്കുന്ന നൂൽ ഠ എന്ന അടയാളത്തോട ചേൎന്ന കിടക്കും. ഇനി അവൻ അങ്ങിനെ തന്നെ നോക്കിയുംകൊണ്ട ആ നൂൽ ൧൦ എന്ന അടയാളത്തിങ്കൽ വരത്തക്കവണ്ണം കുനിയുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണ ത എന്ന സ്ഥലത്ത പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഗ ക ത എന്ന മൂലയുടെ അളവും ൧൦ ഇലിയാകുന്നു എന്ന തെളിവാകുന്നു. ഇനി ഗ മുതൽ ത വരെയുള്ള അകലം സൂക്ഷമായിട്ടളന്നെടുക്കെണം. അത കൃത്യമായിട്ടൊരു ചുവടെന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ഗ ത എന്നവര ക എന്ന സ്ഥലത്ത ൧൦ ഇലിയുള്ള ഒരു കോണിന്നെതിൎക്കരെയാകകൊണ്ട ആയത ഗ ത ഘ ദ എന്ന വൃത്തം ൩൬൦യായിട്ടംശിച്ചതിൽ ഒരു ഭാഗം തന്നെ. ൟ വൃത്തത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ക എന്ന അടയാളമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട ൟ വൃത്തത്തിന്റെ ചുററളവു ൩൬൦ ചുവടുണ്ട. എന്നാൽ ഒരു വൃത്തത്തിന്റെ ചുററളവു അതിന്റെ മദ്ധ്യളവിൽ മൂന്നിരട്ടിയും ൧൪൧൫൯നെ ൧൦൦,൦൦൦ കൊണ്ട കഴിച്ചുവരുന്നതും കൂടെ കൂടിയതാകയാൽ ൟ മൂന്നിരട്ടിയും ചില്വാനവുംകൊണ്ട ൩൬൦നെ കഴിച്ചുവരുന്നതിൽ നേർപാതി ഗ എന്നും ക എന്നുമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അകലമെന്നറിക

ആദിത്യചന്ദ്രന്മാർ നമ്മിൽനിന്ന ഇത്ര അകലെ നില്ക്കുന്നു എന്ന നിശ്ചയം വരുത്തുന്നത ൟ പ്രമാണം മുഖാന്തരം തന്നെയാകുന്നു. അകലെ നില്ക്കുന്ന യാതൊരു വസ്തുവെങ്കിലും രണ്ട സ്ഥലത്തുനിന്ന നോക്കി കണ്ടിട്ട ൟ രണ്ട സ്ഥലത്തിന്നും നേരെ ആ വസ്തുവിങ്കൽ

ഉണ്ടാകുന്ന പാറല്ലാക്സെന്ന കോണിന്റെ അളവു നി
ശ്ചയം വരുത്താമെങ്കിൽ ൟ സ്ഥലം രണ്ടും ആ വസ്തു
വുമായിട്ടുള്ള അകലം ഇത്രയെന്നു ഗണിച്ചറിയാം. ഇ
നി ചന്ദ്രന്റെ പാറല്ലാക്സു കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനെ കുറി
ച്ചു. ൨ാവതെ രൂപത്തിൽ ക ഗ ഖ ഘ എന്നതു ഭൂമിയും
ദ അതിന്റെ കേന്ദ്രവും ഘ ഗ അതിന്റെ മദ്ധ്യരേഖ
യും ച ചന്ദ്രനും എന്നിരിക്കട്ടെ ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങ
ളും നില്ക്കുന്നതു ഭൂമിയിൽ നിന്നൊരകലത്തിലായിരുന്നു
എങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ പല ഭാഗത്തുനിന്നുംകൊണ്ടു കുറെ
പേർ ഒരു സമയത്തു തന്നേ ചന്ദ്രനെ നോക്കിയാൽ അ
തു ആകാശത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു തന്നേ നില്ക്കുന്ന
പ്രകാരം ൟ നോട്ടക്കാൎക്കൊക്കയും തോന്നിയേനെ. എ
ന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിങ്കൽ കാൎയ്യം ഇങ്ങിനെയല്ല. ഒരാൾ ക
എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നുംകൊണ്ടു ചന്ദ്രനെന്ന ച എന്ന
സ്ഥലത്തേക്കു നോക്കിയാൽ അതു ക ച ദ എന്ന ചൊ
വ്വിനു ദ എന്ന സ്ഥലത്തിന്നരികെയുള്ള നക്ഷത്രത്തോട
ടുത്തു നില്ക്കുന്നപ്രകാരം തോന്നും എന്നാൽ ക എന്ന
സ്ഥലത്തുനിന്നു കുറെ അകലെ ഖ എന്ന സ്ഥലത്തുനി
ന്നുംകൊണ്ടു മറ്റൊരാൾ ആ സമയത്തു തന്നേ ചന്ദ്ര
നെ നോക്കിയാൽ അതു മറ്റൊരു ഭാഗത്തു നില്ക്കുന്ന
പ്രകാരം അവന്നു തോന്നും. ഖ ച ത എന്ന ചൊവ്വിനു
ത എന്ന സ്ഥലത്തിന്നരികെയുള്ള നക്ഷത്രത്തോടടുത്തു
നില്ക്കുന്നു എന്നു തോന്നും. ഇതു പാറല്ലാക്സു മുഖാന്തരം
ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ഇത്തവണത്തെ പാറല്ലാക്സു ക ച
ഖ എന്ന കോണാകുന്നു അതുകൊണ്ടു ൟ കോണള
ന്നു നിശ്ചയം വരുത്തേണം. അതെങ്ങിനെ എന്നുള്ളതു
താഴെ പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നു ഒരാൾ മദ്ധ്യരേഖെക്കു
൪൦ ഇലി വടക്കും മറ്റൊരാൾ ൩൦ ഇലി തെക്കും ഇങ്ങി
നെ രണ്ടാൾ നേരെ തെക്കും വടക്കും നില്ക്കുന്ന സമ
യത്തു ചന്ദ്രൻ അവരുടെ ഉച്ചരേഖയിൽ നില്ക്കുന്നു എ
ങ്കിൽ അവർ രണ്ടുപേരും അതിന്റെ ഉച്ചയകലത്തെ
സൂക്ഷ്മമായിട്ടളന്നെടുക്കേണം, അതായതു ചന്ദ്രൻ അ
വരുടെ ഉച്ചത്തിൽനിന്നു ഇത്ര ഇലി അകലത്തിലെന്നു
അളന്നറിയേണം. ഇതളക്കുന്നതിനുള്ള യന്ത്രം മുൻപി
ലത്തെ ലക്കത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വൃത്തപാദം എ
ന്നതിനെക്കാൾ വിശേഷം കൂടുന്നതു തന്നേ എങ്കിലും
പ്രമാണം രണ്ടിന്നും ഒന്നു തന്നേ. ഇനി രൂപത്തിൽ

നോക്കിയാൽ പ എന്നതു ക എന്ന സ്ഥലത്തു നില്ക്കുന്നവന്റെ ഉച്ചമെന്നറിയാം. അതുകൊണ്ടു ച എന്നതിന്റെ ഉച്ചയകലം പ ക ദ എന്ന കോണാകുന്നു. അങ്ങിനെ തന്നെ ഖ എന്ന സ്ഥലത്തു നില്ക്കുന്നവന്റെ ഉച്ചം മ ആകകൊണ്ടു അവനിൽനിന്നു ച എന്നതിനുള്ള ഉച്ചയകലം മ ഖ ത എന്ന കോണാകുന്നു. എന്നാൽ പ ക ദ എന്ന കോൺ ക ഭ ച എന്ന ത്രികോണത്തിന്റെ പുറം കോണാകകൊണ്ടു അതു പ്രമാണത്തിൻ പ്രകാരം ക ഭ ച എന്നും ക ച ഭ എന്നുമുള്ള കോണു രണ്ടുംകൂടെ കൂടിയതിനോടു ശരിയാകുന്നു. അങ്ങിനെ തന്നെ മ ഖ ച എന്നതും ഖ ഭ ച എന്നും ഖ ച ഭ എന്നുമുള്ള കോണു രണ്ടും കൂടെ കൂടിയതിനോടു ശരിയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ ക ദ എന്നും മ ഖ ത എന്നുമുള്ള കോണു രണ്ടും കൂടെ കൂടിയാൽ ക ഭ ഖ എന്നും ക ച ഖ എന്നുമുള്ള കോണു രണ്ടുംകൂടെ കൂടിയതിനോടു ശരിയാകുന്നു. എന്നാൽ ക ച ഖ എന്നതു നമുക്കെന്നറിവാനുള്ള പാറല്ലാക്സാകുന്നു. ക ഭ ഖ എന്നതു ക എന്നും ഖ എന്നുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ പരിണാഹ ദൂരം രണ്ടുംകൂടെ കൂടിയതാകുന്നു. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ ഗ ഭ ക എന്നതു ക എന്ന സ്ഥലത്തിന്റെയും ഗ ഭ ഖ എന്നതു ഖ എന്ന സ്ഥലത്തിന്റെയും പരിണാഹ ദൂരമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ൟരം ഗണിതക്കാരിരുവരും ഗണിച്ചറിഞ്ഞ ഉച്ചയകലം രണ്ടും കൂടെ കൂട്ടി പിടിച്ചിട്ടു അതിൽനിന്നു അവർ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ പരിണാഹ ദൂരം രണ്ടും പോയിട്ടു ശേഷമുള്ളതു ക എന്നും ഖ എന്നുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ അകല പ്രകാരം ചന്ദ്രനുള്ള പാറല്ലാക്സെന്നറിക. ഇനി ഭൂമിയുടെ വലിപ്പം മുൻപെ തന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു ക മുതൽ ഖ വരെയുള്ള അകലം തുലോം കൃത്യമായിട്ടു നിശ്ചയിക്കാം. പിന്നെ അതിൽനിന്നു ഭ മുതൽ ച വരെയെങ്കിലും ക മുതൽ ച വരെയെങ്കിലുമുള്ള അകലവും ഗണിച്ചറിയാം. ക മുതൽ ഖ വരെയുള്ള ജ്യാരേഖയുടെ അളവു ൪൦൦൦ മൈലെന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ൟരം രണ്ടു സ്ഥലത്തിനിടയിലുള്ള വൃത്താംശത്തിന്റെ അളവു അതിലധികമായിരിക്കും. എന്നാൽ മേൽ പറെഞ്ഞ ഉച്ചയകലം രണ്ടും കൂടെ കൂടിയതിൽനിന്നു ക എന്നും ഖ എന്നുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ പരിണാഹദൂരം രണ്ടും പോയിട്ടു ശേഷമുള്ളതു ക ച ഖ എന്ന കോണിന്റെ അളവാകുന്നു. ഇതൊരിലി എന്നു ത

ന്നെയിരിക്കട്ടെ. ഇനി ച ന്ദ്രവായിട്ടും ച ക എ ന്നും ച ഖ എന്നുമുള്ള വരയിലൊന്നു അൎദ്ധവ്യാസമായിട്ടും ഒരു വൃത്തം വരെച്ചാൽ അതിന്റെ ചുററളവു ക ഖ എന്നതു ൩൬൦കൂടിയതിനോടു ശരിയായിരിക്കും. അളവു ൧,൪൪൦,൦൦൦ മൈലാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വൃത്തത്തിന്റെ വ്യാസം (മദ്ധ്യളവു) അതിന്റെ ചുററളവിൽ ഏകദേശം മൂന്നൊന്നാകയാൽ ഒരു അൎദ്ധവ്യാസം അതിൽ ഏകദേശം ആറൊന്നായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ക അല്ലെങ്കിൽ ഖ മുതൽ ച വരെയുള്ള അകലം ൨൪൦,൦൦൦ മൈലാകുന്നു. ൩൦ ഇക എണ്ണപ്പെട്ടത്തെ പ്രതി പൂൎണ്ണ സംഖ്യയായിട്ടു (ചില്ലറ വരുത്താതെ) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ചന്ദ്രന്റെ പാറല്ലാക്സു ഭൂമിയുടെ ഒരു അൎദ്ധവ്യാസത്തിന്റെ രണ്ടററത്തും നിന്നും കൊണ്ടു കുറിച്ചിരിക്കുന്നതാകയാൽ അതു സൂക്ഷ്മത്തിങ്കൽ ഒരിലിയിൽ അസാരം കുറെഞ്ഞിരിക്കും. ഭൂമിയുടെ അൎദ്ധവ്യാസത്തിനു ൪൦൦൦ മൈലു തന്നേ ഇല്ല താനും. അതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രനു ഭൂമിയിൽനിന്നു സാക്ഷാലുള്ള അകലത്തിൽ അസാരം അധികമാകുന്നു ൨൪൦,൦൦൦ മൈൽ. കൃത്യമായിട്ടുള്ള സംഖ്യകൾ താഴെ പറെയുന്നവയാകുന്നു. ചന്ദ്രന്റെ പാറല്ലാക്സു ൫൭കലയും ൨൬൨ വികലയുമാകുന്നു. ഭൂമിയുടെ മുനെക്കലേക്കുള്ള അൎദ്ധവ്യാസം ൩൯൪൯൯ മൈൽ നീളമുണ്ടു. എന്നതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ കേന്ദ്രവും ചന്ദ്രന്റെ കേന്ദ്രവും തമ്മിലുള്ള മദ്ധ്യ അകലം ൨൩൮, ൭൯൩ മൈലാകുന്നു.

ഇനി നിശ്ചയംവരുത്തുവാനുള്ളതു ചന്ദ്രന്റെ മണ്ഡലമാകുന്നു. ഇതെങ്ങിനെ? ചന്ദ്രൻ കേന്ദ്രമായിട്ടും ഭൂമി പരിധിയിലായിട്ടും ഒരു വൃത്തം വരെച്ചാൽ അതിന്റെ ചുററളവു ൧,൪൪൦,൦൦൦ മൈലെന്നു നാം മുൻപെ കണ്ടുവെല്ലൊ. പൂൎണ്ണസംഖ്യയായിട്ടു പറെയുമ്പോൾ സോമപസ്ഥാവിന്റെ അളവിതാകുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ ചന്ദ്രൻ പരിധിയിലായിട്ടും ഭൂമി കേന്ദ്രമായിട്ടും ഒരു വൃത്തം വരെച്ചാൽ അതു മൻപിലത്തേതിനോടു ശരിയായിരിക്കും. എന്നാൽ ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തു എവിടെയെങ്കിലും നിന്നുംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ആ സ്ഥലത്തു ചന്ദ്രനു നേരെ ഉണ്ടാകുന്ന കോൺ ൽ൭ലിയിൽ അസാരം അധികമുള്ളപ്രകാരം കണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു സോമവ്യാസം സോമപസ്ഥാവു ൭൨൦ായിട്ടംശിച്ചതിൽ ഒരു ഭാ

ഗമാകുന്നു. എന്നാൽ സോമപരസ്ഥാവു ൧,൪൪൦,൦൦൦ മൈലാകയാൽ അതു മേൽപറെഞ്ഞപ്രകാരം അംശിച്ചുവരുന്നതു ൨,൦൦൦ ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രന്റെ മദ്ധ്യളവു ഭൂമിയുടേതിൽ നാലൊന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിയുടെ നടുക്കു ഒരുത്തൻ നിന്നുംകൊണ്ടു ചന്ദ്രനെ നോക്കുക എന്നുവന്നാൽ ആ സ്ഥലത്തു ചന്ദ്രന്നു നേരെ ഉണ്ടാകുന്ന കോണിന്റെ അളവു ൩൧ കലയും ൭ വികലയുമുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രന്നു സാക്ഷാലുള്ള മദ്ധ്യളവു ൨൧൬൦മൈലെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

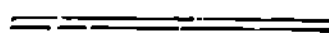
ഭൂമിയുടെ നടുവും ആദിത്യന്റെ നടുവും തമ്മിലുള്ള അകലവും ആദിത്യന്റെ വലിപ്പവും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു ൟ വഴിപ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു. ആദിത്യന്റെ പാറല്ലാക്സ, അതായതു ഭൂമിയുടെ അർദ്ധവ്യാസത്തിന്നു നേരെ ആദിത്യന്റെ നടുക്കുള്ള കോൺ മേൽപറെഞ്ഞ പ്രകാരം മദ്ധ്യരേഖെക്കു തെക്കും വടക്കും രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു ആദിത്യനുള്ള ഉച്ചയകലത്തിൽനിന്നു ആ സ്ഥലങ്ങളുടെ പരിണാഹദൂരം പോയിട്ടു ശേഷമുള്ളതാകയാൽ അതു ൮൬ വികല എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമ്മിൽനിന്നു ആദിത്യനുള്ള അകലം ഭൂമിയുടെ അർദ്ധവ്യാസം ൨൩,൯൮൪ കൂടിയെടത്തോളം അതായതു ൯൫,൦൦൦,൦൦൦ മൈലെന്നു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദിത്യന്നു കാഴ്ചപ്രകാരമുള്ള മദ്ധ്യളവു ൩൨ കലയും ൧ വികലയുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രനെക്കുറിച്ചു പറെഞ്ഞപ്പോൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വഴിപ്രകാരം സൂൎയ്യന്നു സാക്ഷാലുള്ള മദ്ധ്യളവു ൮൮൨,൦൦൦ മൈലാകുന്നു. അതായതു അതിന്റെ മദ്ധ്യളവു ഭൂമിയുടേതു ൧൧൧ കൂടിയെടത്തോളം ഉണ്ടു. അങ്ങിനെ ൧,൩൮൪,൪൭൨ ഭൂമി കൂടിയെങ്കിലേ ഒരാദിത്യനുണ്ടാവു.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ വലിപ്പവും അകലവും ഗണിച്ചറിയുന്നതും ൟ പ്രമാണത്തിൻപ്രകാരം തന്നേ ആകുന്നു.

രണ്ടു സ്ഥലത്തുനിന്നു ഒരു വസ്തുവിനെ നോക്കികാണുമ്പോൾ ആ വസ്തുവിന്നു ൟ രണ്ടുസ്ഥലത്തുനിന്നുമുള്ള അകലം എത്രമേൽ കുറെഞ്ഞും ൟ സ്ഥലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അകലം എത്രമേൽ ഏറിയുമിരിക്കുമോ അത്രമേൽ പാറല്ലാക്സ എന്ന കോണിന്നു വിസ്താരം കൂടിയിരിക്കുമെന്നുള്ളതു മുൻപെ പറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചന്ദ്രന്റെ പാറല്ലാക്സ

൫൭കല, ഏകദേശം ഒരിലിതന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ ആദിത്യൻ തുലോം അകലെയാകകൊണ്ടു അതിനുള്ള പാറല്ലാക്സ ൮വികല, അതായതു ഒരിലി ൪൫൦ായിട്ടംശിച്ചതിൽ ഒരു പങ്കു മാത്രമെയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു ആകാശ ഗോളങ്ങളിൽ വല്ലതിന്റെ എങ്കിലും പാറല്ലാക്സ തുലോം ചെറുതായിരുന്നാൽ, അതായതു ഭൂമിയുടെ അൎദ്ധവ്യാസത്തിനു നേരെ ആ ഗോളത്തിങ്കലുണ്ടാകുന്ന കോൺ തുലോം ചെറുതായിരുന്നാൽ ആ ഗോളം നമ്മിൽനിന്നു തുലോം ദൂരെയാകുന്നു എന്നുള്ളതു എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ചന്ദ്രന്റെ പാറല്ലാക്സ മുൻപിൽ പറഞ്ഞ വഴിപ്രകാരവും അതിലും വിശേഷപ്പെട്ട മറ്റു ചില വഴിപ്രകാരവും നിശ്ചയംവരുത്തിയിരിക്കുന്നതു ഏകദേശം ഒരിലി അതായതു ആകാശത്തിൽ കാണാവുന്ന വൃത്തം ൩൬൦ായിട്ടംശിച്ചതിൽ ഒരു ഭാഗത്തോളം തന്നെ ഉണ്ടു എന്നു തന്നെയല്ല ആദിത്യനും ഗ്രഹങ്ങൾക്കുമുള്ള പാറല്ലാക്സ കുറെ വലിപ്പമുള്ളതു തന്നെ എന്നുവരികിലും ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ നില്ക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാം ശോധനചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ അവെക്കു ഭൂമിയുടെ അൎദ്ധവ്യാസത്തിനു നേരെയുള്ള പാറല്ലാക്സ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിനും വേണ്ടമില്ല. ഇതുകൊണ്ടു ജ്യോതിഷക്കാർ ഭൂപന്ഥാവിനുള്ള വ്യാസത്തിനു നേരെ കാണാവുന്ന പാറല്ലാക്സ അളപ്പാൻ ഭാവിച്ചിട്ടുണ്ടു. എന്നിട്ടും അളന്നെടുക്കത്തക്കതായിട്ടു ഒരു പാറല്ലാക്സ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മഹാവിദ്വാന്മാൎക്കുപോലും മിക്കവാറും അസാദ്ധ്യമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടു. എങ്കിലും ബഹു സൂക്ഷ്മത്തോടുകൂടെ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ശേഷം സ്ഥലമ്മാറ്റംകൂടാതെ നില്ക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ശോഭയേറിയതിനു അല്പമായിട്ടു പാറല്ലാക്സുള്ളപ്രകാരം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ അളവു ഒരിലി ൩,൬൦൦ായിട്ടംശിച്ചതിലൊന്നായ ഒരു വികലയോളം ഒരിക്കലും വന്നിട്ടില്ല. ഇത്ര ചെറുതായിട്ടെങ്കിലും ഒരു പാറല്ലാക്സുണ്ടാകെന്നമെങ്കിൽ ൮,൦൦൦ മൈൽ നീളമുള്ള ഭൂവ്യാസാൎദ്ധത്തിനുപകരം ൧൯൦,൦൦൦,൦൦൦മൈൽ നീളമുള്ളതായ ഭൂപന്ഥവ്യാസം ആ ത്രികോണിന്റെ ചുവടായിട്ടെടുത്തെങ്കിലേ ഒക്കത്തുള്ളു. അതുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ഭൂമിയോടു തുലോം അടുത്തിരിക്കുന്നതു നമ്മിൽനിന്നു കുറെയാതെ ൨൦൦൦ായിരംകോടി മൈൽ അകലെയാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഖ്യകളുടെ വലിപ്പം മനസ്സിൽ വിചാരിപ്പാൻപോലും പാടില്ല. താഴെപറയുന്ന സംഗതിയിൽനിന്നു ൟ അകലത്തിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചു ഇനിയും ഒരു ഭാവം മനസ്സിൽ വരുത്താം. ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നു പ്രകാശം ഒരു വികലസമയംകൊണ്ടു അതായതു ഒരു നൊടിയിടകൊണ്ടു ൧൮൨,൦൦൦നാഴിക സഞ്ചരിക്കും. അങ്ങിനെ ൮ വിനാഴികയും ൧൩ നൊടിയിടയുംകൊണ്ടു പ്രകാശം സൂൎയ്യനിൽനിന്നു ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തുന്നു. എന്നാൽ സ്ഥലമ്മാററം ഇല്ലാത്ത നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ഭൂമിയോടു ഉദലാം അടുത്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പ്രകാശം ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തുന്നതു കുറെയാതെ ൩ സംവത്സരവും ൮൩ ദിവസിയുംകൊണ്ടാകുന്നു. ഇതല്ലാതെ ഒന്നാംതരം കുഴൽകണ്ണാടി മുഖാന്തരം മാത്രം കാണാവുന്ന ചില നക്ഷത്രങ്ങളിൽനിന്നു പ്രകാശം ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തുന്നതു കുറയാതെ ൨൦൦൦ സംവത്സരംകൊണ്ടാകുന്നു എന്നു ഗണിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും സംവത്സരത്തിനു എത്ര നൊടിമാത്രയുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടു അതും ൧൮൨,൦൦൦ംകൂടെ പെരുക്കി വരുന്നെടത്തോളം മൈലാകുന്നു ഭൂമിയും ആ നക്ഷത്രവുമായിട്ടുള്ള അകലം. ഇത്ര വലിയ ഒരു സംഖ്യ മനസ്സിൽ നിരൂപിപ്പാൻപോലും കഴിയുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ൟ പ്രപഞ്ചം എത്ര അതിശയിക്കത്തക്കതും തന്റെ വായിലെ വചനത്താൽ അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ സൎവ്വശക്തനായ സ്രഷ്ടാവു എത്ര വലിയവനും ആകുന്നു.

രണ്ടാം ഭാഗം.

വ്യഭിചാരനിഷേധം.

൨൮൩ാം പുറത്തു അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം.

വ്യഭിചാരം എന്നതു മനുഷ്യർ വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്യുള്ള ഭാൎയ്യയിങ്കലും ഭൎത്താവിങ്കലും അല്ലാതെ പരസ്ത്രീകളിലും പരപുരുഷന്മാരിലും പ്രവേശിച്ചു മന്മഥമാലൊഴിക്കുന്ന ഒരു ദുസ്സ്വവൃത്തിയും ൟ പ്രവൃത്തിഹേതുവായി അസത്യം ആത്മഹത്യം ഇത്യാദി മഹാ പാപകാരണവും ആകുന്നു.

ഈ ദോഷം മനുഷ്യൎക്കു സംഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും സന്തതി വൎദ്ധനെക്കും കൎമ്മപുഷ്ടിക്കും വേണ്ടി ജഗത്സ്രഷ്ടാവായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ വിവാഹമെന്ന ഒരു സുധൎമ്മത്തെ കല്പിക്കയും ഇതിനെ നിഷേധിച്ചു നടക്കുന്നവൎക്കു വ്യഭിചാര ദോഷമുണ്ടെന്നു ന്യായപ്രമാണങ്ങളാൽ വിലക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. എന്നാലും അനേകർ പാപ ശക്തികൊണ്ടു ഈ ദൈവകല്പനയെയും, പുരുഷാൎത്ഥത്തെയും, യാതനാപീഡയെയും ചിന്തിക്കാതെ ദേഹമെ നിത്യം ഭോഗമെ സത്യം എന്നുറെച്ചു ദുൎമ്മാൎഗ്ഗങ്ങളുടെ നടന്നു മോഹവികാരാന്ധകൂപത്തിൽ വീണുഴലുന്നു. ഗുണദോഷജ്ഞാനത്തിന്നും ഈശ്വരകാരുണ്യത്തിന്നും പാത്രമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ മാനുഷ ശരീരം നീൎപ്പോളപോലെ ക്ഷണഭംഗുരമാകയാൽ എത്രയും വേഗത്തിൽ ആത്മലാഭോചിതമായ സൽകൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്തു സ്വാമിഭക്തിയോടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നറിയുന്നില്ല അയ്യൊ എവിടെ നോക്കിയാലും ഇങ്ങിനെ അരിഷ്ടന്മാരായിരിക്കുന്ന മാനുഷാധമന്മാരെ വളരെ വളരെ കാണാം, ഇവർ എത്ര തന്നെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായും ശ്രേഷ്ഠന്മാരായും ധനവാന്മാരായും ഇരുന്നാലും ഈശ്വര കല്പനയെ വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നതിനാലുള്ള ഈ ദോഷം അവരുടെ സുകൃതങ്ങളെയും ഐശ്വൎയ്യങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കാതിരിക്കയുമില്ല.

ഇങ്ങിനെ ദോഷാസ്പദങ്ങളായിരിക്കുന്ന ദുൎമ്മാൎഗ്ഗവിഷയങ്ങളിൽ വെച്ചു പ്രാധാന്യതയുള്ള വ്യഭിചാരത്തിന്നു ഇരുവക കാരണങ്ങളുണ്ടു. ആയവയിൽ ഒന്നു ദുരിച്ഛയും മറെറതു ദുരാചാരവും ആകുന്നു. ഇവറെറ ഒഴിഞ്ഞിരിക്കയെന്നതു മാനുഷ്യകത്തിന്നടുത്ത ഒരു വിശുദ്ധികരണമാകയാൽ മോക്ഷാൎത്ഥികളായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ താന്താങ്ങളുടെ മനശ്ചേഷ്ടകളെയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും സന്മാൎഗ്ഗവിഷയങ്ങളിൽ നടത്തി ഹൃദയ വെടിപ്പുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു, എന്നാൽ ഈ പാപഹേതുക്കളായിരിക്കുന്ന ദുരിച്ഛയും ദുരാചാരവും ആദിത്യനെക്കണ്ട അന്ധകാരത്തെപ്പോലെ നമ്മിൽനിന്നു നീങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യും.

ഇതിനെപ്പററി നാം ആദ്യം അറിയെണ്ടതു ദുരിച്ഛ ഇന്നതെന്നും ദുരാചാരം ഇന്നതെന്നും ഇവയുടെ ഉത്ഭവവും ചേഷ്ടയും നിവാരണവും ആകുന്നു,

൧ ദുരിച്ഛയെക്കുറിച്ചു

ഇവിടെ ദുരിച്ഛയെന്നു പറയുമ്പോൾ സദിച്ഛ ഒന്നുണ്ടെന്നു അൎത്ഥപ്പെടുന്നു അല്ലയൊ? കേട്ടാലും, ആത്മാവിൻെറ ഛായയായും ശുദ്ധസ്ഫടികസംകാശമായും സകലപ്രാവണ്യങ്ങളെയും ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും നിശ്ചയിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളതായും അയസ്കാന്തത്തിന്നടുത്തുള്ള ഇരിമ്പെന്നപോലെ സദാചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായും ഉള്ള മനസ്സിൻെറ കമ്പത്തിൽനിന്നും ഉളവാകുന്ന ഇച്ഛ ആത്മാവിനെ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ സദിച്ഛ എന്നും ജഡത്തെ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ദുരിച്ഛയെന്നും പേരുകളെ എടുക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ടു ഇവ രണ്ടിനെയും അറിയുന്നതും അടക്കുന്നതും ആവശ്യം തന്നെ എങ്കിലും പ്രാപഞ്ചികന്മാൎക്കു ഇതൊട്ടും എളുപ്പമായുള്ളതല്ല, എന്തെന്നാൽ ഇച്ഛയ്ക്കു മനസ്സുപ്രമാണവും മനസ്സുസൎവ്വവും ആകയാൽ അത്രെ, എന്നിരിക്കിലും മനസ്സിനെ മാലിന്യപ്പെടുത്തുന്ന പ്രപഞ്ചം ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ചൈതൊദൎപ്പണത്തിൽ ആരോപിക്കാതെയും ഇന്ദ്രിയാൎത്ഥങ്ങളെല്ലാം ഗുണപ്രദമാകുന്നുവെന്നുറെക്കാതെയും വേദാന്തവചനപ്രകാരം നിത്യാനിത്യവസ്തു വിവേകാദി സാധന ചതുഷ്ടയങ്ങളെകൊണ്ടു ഗുണദോഷത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു പാലിനെ ഗ്രഹിച്ചുംകൊണ്ടു ജലത്തെ ത്യജിക്കുന്ന ഹംസപ്പക്ഷി എന്നപോലെ നന്മയെ സ്വീകരിച്ചു നടക്കാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചം അല്ലെങ്കിൽ ജഡസംബന്ധമായ ദുരിച്ഛ അടങ്ങുമ്പോൾ മനസ്സടക്കവും അതു തന്നേ ആയിവരും. ഇപ്രകാരം ചെയ്യാതെ ദുരിച്ഛയാൽ ആകൎഷിക്കപ്പെടുന്ന സകല ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങൾക്കും മനസ്സു ഇടംകൊടുക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ മനസ്സു അപവാദപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ഠം ഇച്ഛ ഓരോ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആവൃത്തിക്കു നാമവും ഓരോന്നായി വരുന്നപ്രകാരം ഒരു സ്ത്രീയെ ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ വ്യഭിചാരം എന്നു പേർ. ഇതിനെക്കുറിച്ചു സുവിശേഷത്തിൽ പറഞ്ഞതു, "ഒരു സ്ത്രീയെ ഇച്ഛയോടെനോക്കുന്നവൻ ഏവനൊ അവൻ തൻെറ ഹൃദയത്താൽ വ്യഭിചാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു" ഇതിനനുകൂലമായി പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന ഒരു സംഗതികൊണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുകയും ആം. ആയ്തു കേട്ടാലും, പണ്ടു രേണുക ഒരു പുരുഷ

നെ കണ്ടു ചിന്തിക്ക ഹേതുവായി അവളുടെ പാതിവ്ര ത്യം നശിച്ചു ജലപാത്രത്തെ തേടേണ്ടി വന്നു. പാതിവ്ര ത്യശക്തികൊണ്ടു പാത്രം കൂടാതെ ജലത്തെ ഉരുട്ടി എടു ത്തുകൊണ്ടുപോയിവന്ന പതിവുപോലെ അന്നും ചെ യ്യാത്തതു ദോഷത്താൽഎന്നു തന്റെ ഭൎത്താവായ ജമ ദഗ്നി കണ്ടു പുത്രനെക്കൊണ്ടു കൊല്ലിച്ചു എന്നതു തന്നേ. നേത്രേന്ദ്രിയ വിഷയമായി ഭവിച്ച വ്യഭിചാരത്തിന്നു ഇത്ര ദോഷം ഭവിച്ചാൽ ഠരം ഇച്ഛ സ്പൎശേന്ദ്രിയ വിഷ യമായി ഭവിക്കുന്നതിനു എന്തു മാത്രം ദോഷം സംഭവി ക്കുമെന്നു എല്ലാവരും ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിത്തി ട്ടു ധാന്യം മുളെക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ കളയുണ്ടാകുന്നതുപോ ലെ ഠരംശ്വരനാൽ മാനുഷ ഹൃദയത്തിൽ വിതെക്കപ്പെ ട്ടിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനം വൎദ്ധിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ വ്യഭിചാര സ ഹിതമായിരിക്കുന്ന ഠരം ശരീരത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ദുരിച്ഛ വളൎന്നു മോക്ഷത്തെ നശിപ്പി ക്കുന്നു. മഹാ ജനങ്ങളെ സാലൊമോൻ രാജാവു പറ ഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം വേശ്യാസ്ത്രീ അഗാധമുള്ള കുഴിയും പരസ്ത്രീ കുടുസ്സായുള്ള കിണറും ആകുന്നു, എന്നു കണ്ടു അതിലേക്കു വലിക്കുന്ന ദുരിച്ഛയിൽനിന്നും തെററിക്കൊ ള്ളുവാൻ വഴിനോക്കുവിൻ. ഇനി ദുരാചാരമെന്നും ഒരു കാരണമുള്ളതിനെ നടെ പറയാം കേട്ടാലും.

൨ ദുരാചാരത്തെക്കുറിച്ചു.

ദുരാചാരമെന്നതു സദാചാരത്തെ വെടിഞ്ഞുള്ള നട ത്തയാകുന്നു. സദാചാരമൊ മനുഷ്യർ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഓ രോകൎമ്മങ്ങൾ ഇന്നിന്ന വിധത്തിൽ ആകുന്നു എന്നു ഠരംശ്വരാംശമായും ഠരംശ്വരനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവ രായും ഉള്ള ആചാൎയ്യന്മാരാൽ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിനു നല്കി ട്ടുള്ള ഒരു നീതിയാകുന്നു. പന്തം കീഴ്പോട്ടു പിടിച്ചാലും അ തിന്റെ ജ്വാലയും, പെടന്നു വീണ വൃക്ഷം കിടക്കുന്ന തായിരുന്നാൽ ആയതും മേല്പോട്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഏതുപ്രകാരമായ മനുഷ്യരെന്നാലും മേൽഗതിക്കും ബ ഹുമാനത്തിന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നതായിരിക്കുമ്പോൾ ദുരാ ചാരത്തിന്നവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുമെന്നു പറവാൻ സംഗതി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ കൈപ്പും ദുൎഗ്ഗന്ധവും ഉള്ള പദാ ൎത്ഥങ്ങളെ ഒരുവൻ അനുഭവിച്ചു കുറയക്കാലം ചെല്ലു

മ്പോൾ അവ രുചികരമായും സുഗന്ധമായും തീരുന്നു. പല ആക്ഷേപങ്ങളെക്കൊണ്ടോ അറിവുകൊണ്ടോ ഒഴിക്കേണമെന്നു കണ്ടാലും പെട്ടെന്നു സാദ്ധ്യമാകുന്നതുമല്ലാ. ഇപ്രകാരമത്രെ മനുഷ്യർ മൂഢത്വംകൊണ്ടും ദുസ്സഹവാസംകൊണ്ടും ചെയ്യുന്ന ദുൎമ്മൎയ്യാദ കുറയക്കാലം നിലനിന്നാൽ പിന്നെ അതു സാധാരണമായും മൎയ്യാദയായും തീൎന്നു ദുരാചാരമുണ്ടാകുന്നതു. അകൃത്യങ്ങൾക്ക മാമൂലും പാരമ്പൎയ്യവും ഇല്ലെന്നു വിദ്വാന്മാരും സൽകൎമ്മികളും വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉണ്ടു അതിൽ ഒന്നു രണ്ടു പറയാം.

൧ മസൂരികാ നിവാരണത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന ഗോവസൂരി പ്രയോഗം എഴുപതു സംവത്സരത്തിന്നു മുമ്പിൽ ഒരു നാട്ടിലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹാനായിരുന്ന ഡാക്തർ ജന്നർ എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ പണ്ഡിതരാൽ ൟ കൌശലം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു അതിന്റെ ഗുണങ്ങൾ ജനങ്ങളെ അറിയിക്കയും അവർ അതിന്റെ വിശേഷത്തെ അറികയും ചെയ്കകൊണ്ടു ആ പ്രയോഗത്തെ മാമൂൽ നടപ്പില്ലാത്തതെന്നു തള്ളാതെ ആവശ്യമായി കൈക്കൊണ്ടു നടത്തി വരുന്നു.

൨ സൎവ്വശക്തനായിരിക്കുന്ന ൟശ്വരൻ സകല മനുഷ്യരെയും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതും അവരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളും മാനാഭിമാനങ്ങളും ഒരേ പ്രകാരമാകുന്നു എന്നും പരമാൎത്ഥമായുള്ള സൽകൎമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടേ ഇഹപരങ്ങളിൽ മാനിക്കപ്പെട്ടു എന്നും ഉള്ള യാഥാൎത്ഥ്യജ്ഞാനം ഇല്ലാതെ ഓരോരുത്തർ അവരവരുടെ ശക്തിപോലെ ദുൎമ്മൎയ്യാദങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു ഏറിയ കാലമായി സഹിപ്പിച്ചു വന്ന ചില മനുഷ്യരുടെ ഉത്തരീയ ലോഭത്താലുള്ള മാനക്ഷയകരമായ ദുഃഖം പക്ഷഭേദം കൂടാതെ സകല ജനങ്ങളെയും രക്ഷിച്ചു ധൎമ്മസ്ഥാപനം ചെയ്തു വരുന്ന ഇക്കാലത്തു നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ചില മൂഢന്മാരും പൈശുന്യക്കാരും പിറുപിറുക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ മഹത്തുക്കൾ വളരെ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. ഇപ്രകാരം ഇനിയും ചില ദുൎമ്മൎയ്യാദകളുള്ളതും കാലഹരണം കൂടാതെ നശിപ്പിക്കുംപടി തിരുവുള്ളമുണ്ടാകണമെന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

ആകയാൽ ബുദ്ധിമാന്മാർ ഗുണദോഷ വിചാരം ചെയ്തു ദുൎവ്വിഷയങ്ങളെ മാമൂലെന്നും പാരമ്പൎയ്യമെന്നും ഭാവി

ക്കാതെ നിരസിച്ച സത്യമാൎഗ്ഗത്തിൽ നടക്കുകയും നടത്തുകയും ചെയ്യെണ്ടതാകുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ൟ ദുരാചാരവും പൂൎവ്വോക്തമായ ദുരിച്ഛയും വൎദ്ധിച്ച അനേകദോഷങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കും അവയിൽ വ്യഭിചാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദോഷങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ൧, കുലനാശം. ൨, മാനനാശം. ൩, ധനനാശം. ൪, സുഖനാശം. ൫, കീൎത്തിനാശം. ഇങ്ങിനെ പലതുണ്ടു വിവരിക്കാം കേട്ടുകൊണ്ടാലും.

൧ വ്യഭിചാരംകൊണ്ടുള്ള കുലനാശം.

ഒരുവൻ ജ്ഞാനമില്ലാതെ കാമാതുരനായി തീൎന്നു ഒരു സ്ത്രീയെ മോഹിച്ചാൽ അവൾ ഏതു കുലത്തിലുള്ളവളെന്നു തൽക്കാലം വിചാരിക്കാതെ മോഹസാദ്ധ്യം വരുത്തുകയും പിന്നിട്ടു സാധാരണപ്പെട്ടുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു ഹേതുവാൽ പതിതന്മാരായും വിദേശഗാമികളായും തീൎന്നോരനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ പലവൎണ്ണങ്ങളിലും കാണ്മാനുണ്ടെന്നു തന്നെയും അല്ല, പൂൎവ്വം ഒരു ചണ്ഡാല സ്ത്രീനിമിത്തം വാല്മീകിക്കു ദ്വിജത്വം നശിച്ചവാറു പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നതു ദൃഷ്ടാന്തവുമാകും ഇനിയും ഒരു പ്രകാരത്തിൽ കുലനാശമുണ്ടു അതു ഒരുത്തൻ കുലസ്ത്രീഹീനനായി പരസ്ത്രീകളെ പ്രാപിച്ചു അനേകം പുത്രന്മാരെ ജനിപ്പിച്ചാലും വംശാഭിവൃദ്ധിക്കും ശേഷക്രിയയ്ക്കും സന്താനമില്ലെന്നു വരുന്നതു തന്നെ. ആകയാൽ ബുദ്ധിമാന്മാർ പരസ്ത്രീസംസൎഗ്ഗത്തെ അഗ്നിയോടുള്ള സംസൎഗ്ഗംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൨ വ്യഭിചാരത്താൽ മാനനാശം ഉണ്ടാകുന്നതു.

കുലശ്രേഷ്ഠതകൊണ്ടോ പ്രഭുത്വംകൊണ്ടോ കീൎത്തിയും ബഹുമാനവും ഉള്ളവനായിരുന്നാലും അവനു വിവേകവും ഭയവുമില്ലാതെ തീൎന്നാൽ ദുരിച്ഛയുണ്ടായി അന്യന്റെ ഭാൎയ്യയെയൊ പരസ്ത്രീയെയൊ കാമിക്കുന്നു. എന്നാലവൻ അവളെ പ്രാപിക്കുന്നതിനായിട്ടു തന്റെ ഭവനത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ സ്വയമേയുള്ള വേഷത്തെ മാററി പ്രാകൃതനെന്നപോലെ നടന്നു അവളുടെ വാതില്ക്കൽ ചെന്നാൽ ആരാനുമുണ്ടോകാണു

നുവെന്നും അകത്തെന്നും ശങ്കിച്ചു ഒരു പ്രകാരത്തിൽ അകത്തുകടന്നു ശയിച്ചാൽ മുന്നം ഇവരുടെ മേൽ വീണിരുന്ന മോഹം അവരുടെ ഭൎത്താവിൻെറയോ ഭവനക്കാരുടെയോ മേൽ തടഞ്ഞു അവരിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ഭയംകൊണ്ടു പ്രാണനെ വിട്ട ജഡംപോലെ സുഖിച്ചു വെളിയിലിറങ്ങി തലെക്കടികൊണ്ട പട്ടിയെപ്പോലെ ഓടിപ്പോകയും ഇതിന്നിടയിൽ ആ വേശ്യാഭവനത്തിൽവെച്ചു അവരുടെ ഭൎത്താവോ ഒരു കൂലിക്കാരനോ ആരെന്നാലും കണ്ടാൽ ചമ്പു കണ്ട പട്ടിയെപ്പോലെ തമ്മിലടിച്ചു തലയും കീറി കാലും കുടമിയും പണയംകൊടുത്തു പോരികയും ൟ വിവരം നാട്ടിലുള്ളോരറിഞ്ഞാൽ അവൎക്കു പരിഹാസത്തിന്നും ദുഷ്കീൎത്തിക്കും വകയാകയും ചെയ്യുന്നു. ചിലഭോഷന്മാർ കാമഭ്രാന്തുകൊണ്ടും മാനഹാനികൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന കോപത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ജ്ഞാനമില്ലായ്കയാൽ പന്നിയുടെ മൂക്കിലിട്ട മൂക്കുത്തിയെപ്പോലെ തൻെറ ജീവനെ ഭാവിച്ചു തന്നെത്താൻ കുത്തിയും കെട്ടിചാടിയും മരിച്ചു മനുഷ്യനെന്നുള്ള പേരുകളഞ്ഞു അറുകലയെന്ന പേരിനെയും മരിച്ചില്ലായെങ്കിൽ വിഡ്ഢി എന്നുള്ള ദുഷ്കീൎത്തിയെയും സമ്പാദിക്കുന്നു. അയ്യൊ! ദേഹത്തിൻെറ മാററും ആത്മാവിൻെറ വിലയും ൟ വിലയേറിയ വസ്തുവിനെ അപഹരിപ്പാനായി കാത്തിരിക്കുന്ന കാമക്രോധാദി കള്ളന്മാരുടെ ബലവും ഉത്സാഹവും ആരാനും ഏതാനും അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ നശിപ്പിക്കുമൊ? ഇതു എല്ലാവരും ചിന്തിപ്പാനുള്ള ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു ഇതിനെപ്പററി വേശ്യാസ്ത്രീയുടെ അൻപു ഇരുപുറവും മൂൎച്ചയുള്ള വാളുപോലെയും അവരുടെ പിന്തുടൎച്ച മരണത്തിലേക്കും ആകുന്നു എന്നു ശലോമൊൻ രാജാവു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ദൃഷ്ടാന്തമാകും. ഇന്ദ്രൻ അഹല്യയെ പ്രാപിച്ച ഹേതുവാൽ സഹസ്രഭഗനായി തീൎന്നതും മാനഹാനി അല്ലയൊ? ആകയാൽ വിവേകവും ആത്മരക്ഷയിൽ കൊതിയും ഉള്ളവർ പരസ്ത്രീകളുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തെ കാഞ്ഞിരത്തിൻ പഴംപോലെയും ചുട്ട പഴുത്ത ഇരിമ്പു പ്രതിമപോലെയും വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൩. വ്യഭിചാരംകൊണ്ടുള്ള ധനനാശം.

ഗുണദോഷജ്ഞാനമില്ലാത്ത സമ്പന്നൻ പുണ്യമില്ലാ

ത്ത ധനംകൊണ്ടു ഗർവ്വിതനായും അഹംകാരിയായും തീന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദുരിച്ഛ രക്തത്തെ വലിക്കുന്ന അട്ടയെപ്പോലെയുള്ള വേശ്യയുടെ മേൽ വീണാൽ ധനമെല്ലാം കരസ്ഥമാക്കി തെണ്ടിയെന്നു പേരും കൊടുത്തു വെളിയിലിറക്കുന്നു എന്നാലും തൃപ്തിയും ചുണയും വരാതെ ചില മൂഢന്മാർ താന്താങ്ങൾ ജാതിമൎയ്യാദപോലെ വിവാഹം കഴിച്ചവളായും ധനകാലത്തെപ്പോലെ ദരിദ്ര്യകാലത്തും യൌവ്വനത്തെപ്പോലെ വാൎദ്ധക്യത്തിലും ഉണ്ടാകുന്ന സകല ഗുണദോഷങ്ങൾക്കും ഉപകാരക്കാരിയായും ഉള്ള ഭാൎയ്യ ശ്രുപലാപണ്യമുള്ളവളായിരുന്നാലും അവളുടെ ആഭരണം വസ്ത്രം എന്നിവപോലും കവൎന്നു പരനാരികൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയും പിന്നീടു സാഹസത്താലുണ്ടാകുന്നതും കൊടുത്താലും അവൾക്കു തൃപ്തിവരുന്നതല്ല. ഇവൻ പുറത്തിറങ്ങുന്നതിനു മുൻപിൽ തന്നെ അവൾ മറെറാരുത്തനെ പ്രമാണിയാക്കുന്നതുമല്ലാതെ ഇവനെ കണ്ടാലറിയാത്ത ഭാവവും ദുസ്സഹമായ വാക്കുകളും അവളിൽനിന്നുണ്ടാകയും ചെയ്യും. ദുഷ്ടസ്ത്രീയിൽനിന്നും അന്യസ്ത്രീയുടെ നാവിൻെറ മുഖസ്തുതിയിൽനിന്നും നിന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ടു അവളുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തെ നിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ മോഹിക്കരുതു അവൾ തൻെറ കണ്ണോളുകൾകൊണ്ടു നിന്നെ വശീകരിക്കയും അരുതു. എന്തെന്നാൽ ഒരു വേശ്യയുടെ കാരണം ഒരുത്തൻ യാചിക്കേണ്ടി വരുന്നു വ്യഭിചാരിണി പുരുഷന്മാരുടെ ധനത്തിന്നായി പതിയിരിക്കുന്നു അവരുടെ ആത്മാവിനെ വേട്ടയാടുന്നു എന്നു ശലോമൊൻ രാജാവു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുലടകൾക്കു ധനമെന്നല്ലാതെ ജാതി ഭേദവും സൌന്ദൎയ്യവും കരുണയും ഇല്ല ഭോഷന്മാർ അവരുടെ വെളിച്ചെണ്ണയാൽ മിനുക്കപ്പെട്ടു മുഖത്താലും വശീകരത്തിലകത്താലും മയങ്ങപ്പെട്ടു അവരുടെ വചനങ്ങൾ മഹാ മൃദുതരമായും തേനിനേക്കാൾ ഇനിയതായും ഭാവിച്ചു ദരിദ്ര്യന്മാരായി വലയുന്നു ഹേ ഹേ യുവാക്കളെ നിങ്ങൾ വ്യഭിചാരിണികളുടെ നയമയങ്ങളെ കണ്ടാൽ എലിയെക്കണ്ട പൂച്ചയുടെ എന്നപോലെ വിചാരിക്കയേ ആവു എന്നുള്ള വചനത്തിനു വായനക്കാരും അനുകൂലമായിരിക്കുമെല്ലൊ.

൪ വ്യഭിചാരംകൊണ്ടു സുഖനാശം വരും.

ക്രമമായ നടത്തകളും മാത്രയായ ഭക്ഷണവുംകൊണ്ടു സുഖിമാനായിരിക്കുന്നവൻ ശരീരജ്ഞാനവും ആത്മജ്ഞാനവും ഇല്ലാതെ തീൎന്നാൽ തല്ക്കാലം ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന രക്തകൊഴുപ്പുകൊണ്ടു പരസ്ത്രീകളെ കാമിച്ചു അവരുടെ ഭവനത്തിൽ കാത്തുകിടന്നു ഇഷ്ടപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തും ഇവനെ വശീകരിപ്പാൻ വേണ്ടി അവർ കൊടുക്കുന്ന വിഷപദാൎത്ഥങ്ങളെ ഭുജിച്ചും ശുക്ലപുഷ്ടിക്കായിക്കൊണ്ടു ലഹരിയുള്ള വസ്തുക്കളെ അനുഭവിച്ചും വ്യഭിചാരിണിയോടുള്ള സംസൎഗ്ഗം ഭവനത്തിലുള്ളോരറിഞ്ഞു വിരോധിച്ചാൽ കലശൽകൂട്ടി ഭക്ഷിക്കാതെ ഉപോഷിച്ചും ദ്രവ്യം പറിപ്പാനായി കരുതി അവർ ചെയ്യുന്ന മന്മഥകേളിവിലാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിദ്രയില്ലാതെ തീൎന്നും ചിലപ്പോൾ അവരുടെ അന്യപുരുഷന്മാരുമായി ശണ്ഠകൂട്ടി തല്ലുകൊണ്ടും തൊഴി ഏററും ഹോമകുണ്ഡത്തിൽ ദ്രവ്യങ്ങൾ ആഹുതിചെയ്യുംതോറും അഗ്നി ജ്വലിക്കുന്നതുപോലെ സംഗംചെയ്യുന്തോറും വിരഹം വൎദ്ധിക്കുന്നതാകയാൽ അങ്ങിനെ വേശ്യാകുണ്ഡത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്ന മോഹാഗ്നി ശുക്ലാദിധാതുക്കളെ ദഹിപ്പിച്ചു ക്ഷയം, ശ്വാസം, ഭ്രമം, കൃഛ്റം, അസ്ഥിസ്രാവു, നീരൊഴിവു, പിത്തപ്പുണ്ണു, ഗ്രന്ഥി, അരയാപ്പു, ഇപ്രകാരമുള്ള വ്യാധികൾ സംഭവിച്ചു ഒരൌഷധിയാലും ശമിക്കാതെ രൂപംകെട്ടു വ്യഭിചാരിയെന്നോ വ്യഭിചാരിണിയെന്നോ പറയാതെ അറിവാൻതക്ക വിധത്തിൽ നടന്നു നില്ലജ്ജയായി മരുന്നു തെണ്ടിയും കാൎയ്യംനോക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാതെ ദരിദ്രപ്പെട്ടും കുറയക്കാലം കഴിഞ്ഞാൽ അകാലമരണവും സിദ്ധിക്കുന്നു. സഹോദരാന്യോന്യക്ഷയം വരികയില്ലെന്നുള്ള പൂൎണ്ണവിശ്വാസത്താൽ അവരിലൊഴികെ മററവരാലും അവദ്ധ്യരായി വരണമെന്നു പ്രാൎത്ഥിച്ചുകിട്ടിയ പരപ്രസാദത്താൽ ഗൎവ്വിതന്മാരായിരുന്ന സുന്ദോപസുന്ദന്മാർ തിലോത്തമനിമിത്തം ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു കലഹിച്ചു ജീവഹാനി വന്ന വാറു പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നതു ദൃഷ്ടാന്തമായിരിക്കും. ദുല്ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന ൟ മാനുഷശരീരം സുഖമായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലേ അതിലാധേയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാവിനെ സൽകൎമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു രക്ഷിക്കാവൂ എന്നും അതിന്നായിക്കൊണ്ടാകുന്നു ൟ

ശരീരത്തെ സൃഷ്ടാവു അത്യത്ഭുതമായി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു വെന്നും പരമാത്മവിചാരവും വിരക്തിയുമുള്ള സൽപ്പുരുഷന്മാർ വേശ്യകളെക്കണ്ടാൽ ഗരുഡനെക്കണ്ട സപ്പങ്ങളെന്നപോലെയും കുലസ്ത്രീകളെക്കണ്ടാൽ മാതാവിനെപ്പോലെയും ഭയഭക്തിയോടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൩ വ്യഭിചാരംകൊണ്ടുള്ള കീൎത്തിനാശം.

പ്രഭുത്വംകൊണ്ടോ ഐശ്വൎയ്യംകൊണ്ടോ കീൎത്തിമാനായിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ വിവേകവും മാനാഭിമാനവും ഇല്ലാതെ തീൎന്നാൽ കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നായും ദാരിദ്ര്യശാന്തിക്കായും അനേകർ പിന്നാലെ തേടുന്ന കഴകനെപ്പോലെ ഏത്തും. നമ്മുടെ അടുക്കൽ വന്ന ൧൦ പുംശ്ചലി ഏതുപ്രകാരമുള്ളവളെന്നും മൎയ്യാദയുള്ളവൾ ഇങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ടമൊ എന്നും ചിന്തിക്കാതെ അവളെ ചേക്കയും കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിച്ചും ദ്രവ്യംകൊടുത്തും സന്തോഷിപ്പിച്ചു അയക്കയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ഒഴിച്ചിട്ടാലും ദുൎഗ്ഗന്ധം വെളിപ്പെടുന്നതുപോലെ എത്രതന്നേ രഹസ്യമായി ചെയ്താലും പരസ്ത്രീസംഗപ്രിയനെന്നും മററുമുള്ള ഓരൊ ഹാസ്യങ്ങൾ നാട്ടിൽ പരന്നു ഹിമത്താൽ പൎവ്വതം മൂടപ്പെടുന്നതുപോലെ പ്രഭുത്വവും ഐശ്വൎയ്യവും ദുഷ്കീൎത്തിയാൽ മൂടപ്പെട്ടുപോകുന്നതും മഹാജനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ മാനിക്കുമെന്നല്ലാതെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിലും ജനസംഘത്തിലും ഇവന്റെ ചരിത്രം നാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ളവൻ ചത്തു അവന്റെ ദേഹം അഴുകിയാലും ൧൦ ദുഷ്കീൎത്തി ലോകത്തിൽനിന്നും അഴിയുന്നതല്ല. അതിന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്തം നഹുഷനെന്നരാജാവു ഒരു സ്ത്രീയോടു ചേരുവാനായിട്ടു തന്റെ പ്രഭുത്വംകൊണ്ടു അഗസ്ത്യരാദിയായുള്ള മഹൎഷിമാരെക്കൊണ്ടു തണ്ടെടുപ്പിച്ചുപോകുമ്പോൾ കാമപരവശതകൊണ്ടു ബുദ്ധിമയങ്ങി തന്റെ തണ്ടെടുക്കുന്നതു ശാപശക്തിയുള്ള മുനിമാരാകുന്നുയെന്നു ഓക്കാതെ അഗസ്ത്യനെ ചവുട്ടുകനിമിത്തം ആ രാജാവു ശാപമേററു ഒരു പെരുമ്പാമ്പായി എന്നു പൌരാണികന്മാർ പറഞ്ഞതു ഇന്നും കേൾപ്പാനുണ്ടു. ആകയാൽ പ്രഭുക്കളുടെ പ്രഭുത്വംകൊണ്ടു സൽകീൎത്തിയേയും ഐശ്വൎയ്യംകൊണ്ടു ധമ്മത്തേയും വൎദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു അറിഞ്ഞു വ്യഭിചാരം ആകുന്ന

ചാരം തന്റെ സല്ഫ്യൂരിത്തിയാകുന്ന തീക്കട്ടയെ മൂടാതെയിരിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു ബ്രെഡിയാകുന്ന വായുവിനാൽ സദാ ജ്വലിപ്പിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

ശേഷം പിന്നാലെ

രസവാദശാസ്ത്രം.

ദാഹവൽ	Inflammable
പ്രാണവായു	Vital air
കാരഹരിതം	Chlorate of Potassa
അമ്മോനിയാലവണങ്ങൾ	Salts of Ammonia
ജലഹരിതാമ്ലം	Hydrochloric acid
അമ്മോനിയാജലഹരിതം	Hydrochlorate of Ammonia
നവക്ഷാരം	Sal-ammoniac
ഓക്സാലമ്ലം	Oxalic acid
അമ്മോനിയാ ഓക്സാലതം	Oxalate of Ammonia
യവക്ഷാരാമ്ലം	Nitric acid

അമ്ലകരവാഷ്പവും യവക്ഷാരവാഷ്പവും. അന്തരീക്ഷം.

൧൭ അന്തരീക്ഷം എന്നത അമ്ലകരവാഷ്പവും യവക്ഷാരവാഷ്പവും കൂടെ ചേൎന്നിട്ടുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ഇവ രണ്ടും കൂടാതെ അതിൽ അംഗാരാമ്ലവാഷ്പത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശം കൂടെ ഉണ്ട.

പരീക്ഷകൾ.

൧ ഒരു മെഴുകുതിരി കൊളുത്തി ഒരു മേശയിന്മേൽ വെക്കുക. അതിനെ തീരെ ഓരം പറ്റാത്ത ഒരു കാചഭരണികൊണ്ട മൂടുക. മെഴുകുതിരി ക്ഷണം മങ്ങി കത്തി തുടങ്ങും. അതിന്ന കാരണം മെഴുകുതിരിയിൽ ദാഹവത്തായിരിക്കുന്ന അംശങ്ങൾ വായുവിലുള്ള അമ്ലകരവാഷ്പത്തെ ദഹിപ്പിച്ച ഇല്ലാതെയാക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ. പിന്നെ അല്പ നേരത്തിനിടയിൽ ജ്വാല തീരെ കെട്ടുപോകുന്നു. അപ്പോൾ കാചപ്പാത്രത്തിന്റെ അകവശത്ത ഒഴുവറും വെള്ളത്തുള്ളികളായിട്ട നില്ക്കുന്നത കാണാം. ൨ാം പരീക്ഷയിൽ അമ്ലകരവാഷ്പത്തിന്റെ ക്ഷയം കൊണ്ട ജ്വാല കെട്ടുപോകുന്നു എന്ന നാം കണ്ടുവല്ലൊ. എന്നാൽ അമ്ലകരവാഷ്പം ദഹിച്ചുപോകുന്നതോടും അത മെഴുകുതിരിയിലുള്ള ജലജവാഷ്പത്തോടും അംഗാരത്തോടും കൂടെ ചേൎന്നിട്ട വെള്ളവും അംഗാരാമ്ലവാഷ്പവും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നു.

൨ ഒരു കെട്ടേശിൽ കൂടെ ഒരു കമ്പി കടത്തി അതിന്റെ അറ്റം വളച്ചിട്ട അവിടെ ഒരു ചെറിയ മെഴുകുതിരി കോൎത്തി കൊളുത്തി ഒരു വലിയ കുപ്പിയിലോട്ട ഇറക്കി കെട്ടേശുകൊണ്ട അതിന്റെ വായടെക്കുക. ഉടനെ ജ്വാല മങ്ങി തുടങ്ങും. പിന്നെ ആ ജ്വാലയെ പ്രാണനം ചെയ്തുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന്ന വായുവിന്ന കഴിവില്ലാതെയായി ഒട്ടുക്കും ജ്വാല തീരെ കെട്ടുപോകുന്നു. മെഴുകുതിരി കുപ്പിയിൽനിന്ന പുറത്ത എടുത്ത വീണ്ടും കത്തിച്ച അതിലേക്കു ഇറക്കുക. ജ്വാല ഉടനെതന്നെ കെട്ടുപോകുന്നു.

ഒരു കുപ്പിയിൽ ഒരു പ്രാണിയെ പിടിച്ചിട്ട അടെച്ചാൽ ആ കുപ്പിയിലെ വായുവിലുള്ള അമ്ലകരവാഷ്പം അശുചിയായി പോകുമ്പോൾ അത ചത്തുപോകും. ആ പ്രാണി ചത്ത ശേഷം വീണ്ടും ഒരു പ്രാണിയെ വിഷവായുകൊണ്ട

നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ കുപ്പിയിലേക്ക ഇട്ടാൽ അത ഉടനെ ചത്തുപോകും.

൩. സാമാന്യ വായുകൊണ്ട നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ കുപ്പി എടുത്ത അതിന്റെ വായ വെള്ളത്തിൽ ആക്കുക. പിന്നെ ചൂണ്ടാണിയും തള്ളവിരലും കൊണ്ട മൂക്ക പൊത്തിപ്പിടിച്ച കുറെ വിനാഴിക നേരത്തേക്ക ഒരു വളഞ്ഞ കുഴലിൽ കൂടെ കുപ്പിയിലോട്ട ശ്വാസം വിടുകയും കുപ്പിയിൽനിന്ന ഉള്ളിലോട്ട ശ്വാസം വലിക്കയും ചെയ്ക. ഉള്ളിലോട്ട ശ്വസിക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും കുപ്പിയിൽ വെള്ളം പൊങ്ങി തുടങ്ങും. എന്നാൽ കുപ്പിയിലോട്ട ശ്വസിക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും കുപ്പിയിൽ വെള്ളം താണുപോകും. ഇങ്ങിനെ ശ്വാസനാഡികളിൽ കൂടെ കടന്നതിനാൽ അശുചിയായി പോയ വായു ഇരിക്കുന്ന കുപ്പി എടുത്ത ഒരു മെഴുകുതിരി കൊളുത്തി അതിലേക്ക ഇറക്കുക. ജ്വാല കെട്ടുപോകുന്നു. ൨ാം പരീക്ഷയിൽ വായുവിലെ അമ്ലകരവാഷ്പം ശ്വാസോഛ്വാസ ക്രിയകളാൽ ക്ഷയിച്ചുപോയി, പിന്നെ കുപ്പിയിലേക്ക തിരിച്ച വിടപ്പെട്ട വിഷവായുവിൽ യവക്ഷാരവാഷ്പം ഉണ്ട. ആ യവക്ഷാരവാഷ്പം ആദ്യം വായുവിൽ അംഗാരാമ്ലവാഷ്പത്തോട കൂടെ ചേൎന്നിരുന്നു.

ശ്വാസോഛ്വാസ ക്രിയകളാൽ വായുവിൽനിന്ന എടുക്കപ്പെടുന്ന അമ്ലകരവാഷ്പം വായുവിലോട്ട തന്നെ അംഗാരാമ്ലവാഷ്പമായി പുറത്ത വിടപ്പെടുന്നു. അങ്ങിനെ ശ്വസിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു വലിയ സാദ്ധ്യം രക്തത്തെ അതിന്റെ അംഗാരാംശത്തിൽ നിന്ന വേർപ്പെടുത്തുന്നതാകുന്നു.

അങ്ങിനെ അമ്ലകരവാഷ്പം ജ്വാലയെ ത്രാണനം ചെയ്യുന്നത തന്നെയല്ല അത ജീവജാലങ്ങൾക്ക പ്രാണോപകാരിയുമാകുന്നു. അതുകാരണത്താൽ അത പ്രാണവായു എന്ന വിളിക്കപ്പെടുന്നു.

൪. വെള്ളം കൊണ്ട നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ ഒരു വലക വെള്ളത്തിന്നടിയിൽ ഒരു അംഗുലം താഴ്ത്തി വെച്ച അതിന്മേൽ ഒരു കമ്പി നിറുത്തി കമ്പിയുടെ മുകളിലത്തെ അററത്ത ഒരു നന്നാ ചെറിയ പിഞ്ഞാണം വെക്കുക. ആ ചെറിയ പാത്രത്തിൽ കുറെ പ്രകാശദം ഇട്ട തീ പിടിപ്പിക്കുക. പിന്നെ ഒരു വലിയ കുപ്പി എടുത്ത അതിനെ മൂടുക പ്രകാശദം കുപ്പിയിലുള്ള അമ്ലകരവാഷ്പത്തെ എല്ലാം ദഹിപ്പിക്കും. അങ്ങിനെ പ്രകാശദാമ്ലം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ യവക്ഷാരവാഷ്പം ഒരു ക്ഷയവും കൂടാതെ നില്ക്കും. കുപ്പിയുടെ വായ പിന്നെയും വെള്ളത്തിന്നടിയിലിരിക്കുന്ന ആ പടുതിയിൽ കുപ്പിയിലുള്ള വെള്ളം കലുകിയാൽ വെള്ളം പൊങ്ങി തുടങ്ങി കുപ്പിയിൽ ദഹിച്ചുപോയ അമ്ലകരവാഷ്പത്തിന്റെ സ്ഥാനം വരെ കേറും. അത ആദ്യം കുപ്പിയിലുണ്ടായിരുന്ന വായുവിൽ അഞ്ചിലൊരു പങ്ക എന്ന കാണാം. ശേഷിപ്പുള്ളത യവക്ഷാരവാഷ്പം ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെ വായുവിൽ അഞ്ചിലൊരു ഭാഗം അമ്ലകരവാഷ്പമെന്നും ശേഷമുള്ളത യവക്ഷാരവാഷ്പമെന്നും അറിയുന്നതിന്നിടയുണ്ട.

൫ യവക്ഷാര വാഷ്പം ഇരിക്കുന്ന ൪ാം കുപ്പിയുടെ വായ ഒരു കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൊണ്ട അടെച്ച അതിന്റെ വായ മേലായിട്ട ഒരു മേശയിന്മേൽ വെക്കുക. ഒരു മെഴുകുതിരി കൊളുത്തി ആ വാഷ്പത്തിലേക്ക ഇറക്കുക. അപ്പോൾ ജ്വാല കെട്ടുപോകയും വാഷ്പത്തിന്ന തീ പിടിക്കാതെയിരിക്കയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ യവക്ഷാര വാഷ്പം ജ്വാലയെ ത്രാണനം ചെയ്യുന്നില്ല, ജലജവാഷ്പത്തെപ്പോലെ എരിയുന്നതുമില്ല.

൬ ഒരു കാചപ്പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറെച്ച എടുത്ത കുറെ പച്ച ഇലകളും ഇട്ട മറെറാരു പാത്രത്തിലോട്ട കവിഴ്ത്തി വെയിലത്തുവെക്കുക. അപ്പോൾ ഇലകളിൽനിന്ന അമ്ലകരവാഷ്പം വിട്ടുപോകുന്നത കാണാം.

ഇങ്ങിനെ സസ്യാദികൾ അമ്ലകരവാഷ്പത്തെ വിടുകയും ജീവജാലങ്ങൾ അതിനെ ദഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

൭ അമ്ലകരവാഷ്പം അധികമായിട്ട ചേൎന്നിരിക്കുന്ന ഒരു വക ലവണമായ കാരഹരിതത്വം കുറെ പൊടിച്ച എടുത്ത ഒരു രസവാദകുഴലിൽ ഇട്ട മദ്ധ്യത്തിന്റെ സത്തുകൊണ്ടെരിയുന്ന ജ്വാലയിൽ പിടിക്കുക. ചൂടുകൊണ്ട ലവണം വിയോഗിച്ച അമ്ലകരവാഷ്പം എല്ലാം വേർ പിരിഞ്ഞ നില്ക്കും. വാഷ്പം കഴിയു

ന്നിടത്തോളം ശുദ്ധമായിരിക്കേണ്ടുന്നതിന്നു വിരല്വകൊണ്ടു പതുക്കെ കുഴലിന്റെ വായടെക്കുക. പിന്നെ കുഴലില്വുള്ള വാഷ്പത്തിലേക്കു ഒരു ചെറിയ വിറകുപ്പൂളു കത്തിച്ചു ഇറക്കുക. അപ്പോൾ ജ്വാലെക്കു ഇല്ലോം ശോഭ കൂടി വരുന്നു. ജ്വാല കെട്ടുത്തിയും വെച്ചു പൂളിന്മേൽ തീ അല്പം മാത്രം മിന്നി കാണ്മാനുള്ളപ്പോൾ അതിനെ പിന്നെയും കുഴലിലേക്കു ഇറക്കുക. ഉടനെ പൂളിന്നു തീ പിടിച്ചു പിന്നെയും നിന്നുഎരിയും, ഇതിനാൽ അമ്ലകരവാഷ്പം ഒരു വലിയ ദാഹോപകാരി എന്നു അറിയാം.

൭ കുറെ ചുണ്ണാമ്പുവെള്ളം ഒരു കാചപ്പാത്രത്തിൽ പകൎന്നു കുറെ മണിക്കൂറു നേരത്തേക്കു ഒരു ഭാഗത്തു മാററി വെക്കുക. അപ്പോൾ ആ വെള്ളത്തിന്റെ മുകളിൽ ചുണ്ണാമ്പംഗാരതം പാടയായിട്ടു പൊങ്ങി കിടക്കും. ഇതുകൊണ്ടു അന്തരീക്ഷത്തിൽ അംഗാരാമ്ലവാഷ്പമുണ്ടെന്നു അറിയാം.

അമ്മോനിയാ.

ഫ്രൃ ഒരം വാഷ്പം കൃതിയായുള്ള വസ്തു യവക്ഷാരവാഷ്പവും ജലജവായുവും കൂടെ ചേൎന്നിട്ടുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു, ഒരം വാഷ്പത്തിൽ അധികഭാഗം വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നു. ഇത അലിഞ്ഞു ചേരുന്ന വെള്ളം അമ്മോനിയാദ്രാവകം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു, അതു ക്ഷണം എല്ലാ മാതിരി അമ്ലങ്ങളോടും കൂടെ ചേൎന്നു അമ്മോനിയാലവണങ്ങൾ എന്നവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു, ഒരം വസ്തു ഒരു ഭേദഗതിയും കൂടാതെ ജീവജാലങ്ങളുടെ കിട്ടാംശങ്ങളായ വസ്തുകൾ ചീഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ അവസ്ഥയിൽ അവയിൽനിന്നു വിട്ടുപിരിയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉത്ഭവിച്ച ഒരം അമ്മോനിയാ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു പൊങ്ങി സഞ്ചരിക്കും. പിന്നെ മഴ വന്നു നിലം സ്വുടിപ്പമാകുന്നതിന്നായിട്ടു ഇതിനെ മുഴുവനും അലിച്ചു ഭൂമിയിലേക്കു ഇറക്കുന്നു. അതു എല്ലാത്തരം വളത്തെക്കാളും അധികം നിലത്തെ പുഷ്ടി വരുത്തുന്നതാകുന്നു.

പരീക്ഷകൾ.

൧ അമ്മോനിയാദ്രാവകം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കുപ്പിയുടെ മീതെ സസ്യാംശനീലം പിടിപ്പിച്ച ഒരു പരീക്ഷകടലാസുവാറു പിടിക്കുക, അപ്പോൾ കാരത്തിന്റെ പതിവായുള്ള ചേഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ഒരു ക്രിയ കാണാം. പിന്നെ അമ്മോനിയാദ്രാവകം മണപ്പിക്കുക. അപ്പോൾ അതിന്നു ഒരു വലിയ എരിവ മണം ഉണ്ടു.

൨ ജലഹരിതാമ്ലത്തിൽ ഒരു കാചക്കോൽ മുക്കി അമ്മോനിയാദ്രാവകം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കുപ്പിയുടെ മേൽ പിടിക്കുക. അപ്പോൾ അമ്മോനിയാ ജലഹരിതത്വത്തിന്നുള്ള വെളുത്ത പുക ഉണ്ടാകുന്നു.

൩ ജലഹരിതാമ്ലം ഇരിക്കുന്ന ഒരു കുപ്പി ഒരു കതിരലായത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോക. പിന്നെ കുപ്പിയുടെ അടെപ്പ എടുക്കുക. കഴിഞ്ഞ പരീക്ഷയിൽ പറഞ്ഞ മാതിരിക്കുള്ള വെള്ളപ്പുക കുപ്പിയുടെ വാസ്ക്കൽ ഉണ്ടാകുന്നു.

൪ രണ്ടു കുപ്പി എടുത്തു ഒന്നിൽ കുറെ അമ്മോനിയാദ്രാവകം ഒഴിച്ചു കുപ്പിയുടെ അകത്തു എല്ലാം പുരളുവാൻ തക്കവണ്ണം ചുററി തിരിക്കുക മറെറ കുപ്പിയിൽ കുറെ ജലഹരിതാമ്ലവും പകരുക പിന്നെ കുപ്പിയുടെ വായ രണ്ടും കൂടെ കൂട്ടിപ്പിടിക്കുക. അപ്പോൾ അമ്മോനിയാ ജലഹരിതത്വത്തിന്നുള്ള വെളുത്ത ആവി ഉണ്ടാകുന്നു,

൫ അമ്മോനിയാ ജലഹരിതത്വവും (നവക്ഷാരം തന്നെ) ചുണ്ണാമ്പും രണ്ടും സമം എടുത്തു വെവ്വേറെ പൊടിയാക്കി പിന്നെ രണ്ടും കൂടെ ചുറുകായിട്ടു കൂട്ടി ചേൎക്കുക. അപ്പോൾ അമ്മോനിയാവാഷ്പത്തിന്റെ വീൎയ്യവും എരിവുമുള്ള ആവി നല്ലതിന്മണ്ണം ഘ്രാണിച്ചു അറിയാം.

ഈ അമ്മോനിയാംഗാരത്വം ദ്രാവകമായിട്ടു ആക്കിയ ശേഷം അതിൽ ഓക്സാലദ്രാവകം മറെറതിന്റെ നുര അടങ്ങുന്നതു വരെക്കും ഒഴിക്കുക. അമ്മോനിയാ ഓക്സാലത്വം ഇപ്പോൾ ദ്രാവകമായിട്ടു എടുക്കാം. ഈ പരീക്ഷയിൽ അംഗാരാമ്ലവാഷ്പം പോയപ്പോഴേക്ക അമ്ലവും അമ്മോനിയായും ക്രമെണ ചേരുന്നു.

യവക്ഷാരാമ്ലം.

ഏതു ഈ സാരമെറിയ വസ്തു യവക്ഷാര വാഷ്പവും അമ്ലകരവാഷ്പവും കൂടി ചേർന്നിട്ടുണ്ടാകുന്ന ഒരു കൂട്ടുവസ്തു ആകുന്നു. അതു യവക്ഷാരാമ്ലവും കാരവും കൂടെ ചേർന്നിട്ടു ഉത്ഭവിച്ച ഒരു വസ്തുവായ വെടിയുപ്പിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. കാററും ഇടിയും അധികമായിട്ടു ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ചില സമയത്തു യവക്ഷാരാമ്ലം അന്തരീക്ഷത്തിൽ കുറെശ്ശെ ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു എന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ തക്ക കാരണമുണ്ടു. യവക്ഷാരവാഷ്പം കലർന്നിരിക്കുന്ന ഐന്ദ്ര്യകവസ്തുക്കൾ ജീർണ്ണമായി പോകുമ്പോൾ അവയിൽനിന്നു ഈ അമ്ലം വിട്ടുപോകുന്നു. അമ്മോനിയാ എന്ന പോലെ തന്നെ യവക്ഷാരാമ്ലവും സസ്യങ്ങൾക്കു യവക്ഷാരത്തെ ആവശ്യം പോലെ കൊടുക്കുന്നു.

SPOTS ON THE SUN.

Our readers are probably aware, that there has lately been observed an unusually large spot on the sun, to which the attention of astronomers has been particularly directed. And as the study of such spots has afforded the most important index we are yet in possession of, towards some understanding of the physical constitution of the sun—one of the most deeply interesting questions of science—it may gratify our readers to have a short review of what astronomers have thought of this phenomenon.

Spots on the Sun so far from being uncommon, as might naturally be supposed, may be observed, by means of powerful telescopes, nearly every year in greater or less abundance. In order to observe the Sun, the eye glass of the telescope is protected by a thick deeply-coloured glass, which cuts off most of the heat rays, and so much of the intense light as to permit the sun's surface to be observed without injury to the eye. For the same purpose many persons not possessing telescopes, when they wish to observe an eclipse of the Sun, smoke a piece of common glass by holding it over the wick of a lamp or taper, through which they can look at that fiery luminary with comparative comfort. The spots which are seen on the Sun's disc, though varying in size, always present the same kind of appearance; the centre is a perfectly black spot, which is surrounded by a border of less intense darkness, called its 'penumbra.' Such spots do not remain for any length of time, but when closely observed are seen to enlarge up to a certain point,

when they again contract and finally disappear. Not unfrequently they are known to break up, and resolve into two or three smaller spots. And indeed every thing about them would seem to indicate that the luminous surface of the Sun, in which they exist, is in a fluid or gaseous state. Were this the case we could well imagine how a powerful current from below might not unfrequently blow aside (to use a familiar expression) the luminous portion of the Sun's atmosphere, or by causing a kind of whirlwind, might produce a funnel-shaped vacuum for a time, through which we might see down to the dark opaque body beneath. Accordingly the most commonly accepted theory at the present time (for theory it still remains) is that the Sun is an opaque dark body, surrounded by a huge depth of atmosphere, the composition of which we are ignorant of, or rather, perhaps, which we are only just beginning to learn, and in the upper regions of which the luminous and intensely heated stratum floats, from which our own light and heat are derived. The most recent examinations of the spots on the Sun disclose the fact that at least three distinct *strata*, or layers, of gaseous matter envelope the solid body of the Sun, increasing no doubt greatly in density from the surface downwards; for the appearance of spots highly magnified is this—in the centre is an intensely black round spot, round this a part slightly illuminated, supposed to consist of very dense cloudy matter, higher still a more illuminated stratum, the appearance of which forms what is called the *penumbra*, and above all the intensely illuminated envelope. From this we may reasonably suppose that the higher portions of the sun's atmosphere are composed of the gases of various substances in a state of intense ignition.

This supposition is further supported by a most interesting series of experiments which have within the last few years been made on the *prismatic spectrum*. The nature of these experiments we will endeavour briefly to explain. What the prismatic spectrum is, is described on page 42 of the second number of this magazine, and need not therefore be repeated. Now when a well-defined *spectrum* is observed through a telescope of moderate power, besides the seven colours visible to the unassisted eye, certain *lines* are observable in definite and constant positions throughout the whole length of the spectrum. These lines are now known to be due to the *combustion of certain substances.* For instance if hydrogen be ignited, and its spectrum be examined, a certain line, or lines, will be observed; and so if other simple substances, silver, platinum, sodium, potassium, &c, be ignited, and their spectrums be examined, each substance will be indicated by *its own peculiar line.* Hence by a knowledge of the nature, and relative position of such lines

in a spectrum, we can tell the nature of the flame that we examine. And of course should a flame be composed of several substances in a state of ignition, each one would cause its peculiar distinctive lines in the spectrum. The lines in the spectrum, due to the ignition of various known substances, have been most carefully examined, and the sun's spectrum has been thus tested, the result being that the lines belonging to various substances which exist on our own planet, are found to be identical with certain lines in the Sun's spectrum. This is a subject on which we have not space at present to enlarge, and which we may perhaps recur to at a future time; but enough has been said to shew, that we have here a fresh evidence, independent in its nature, but pointing to the same result as an examination of the Sun's spots, namely, that the upper region of the Sun's atmosphere is composed of the gases of various substances, in a state of combustion, the nature of which we may soon be able confidently to predict.

It is by means of the Sun's spots that we are enabled to satisfy ourselves that our great luminary revolves on his own axis in the same way that the Earth revolves on hers. We can thus also determine the direction of his axis of rotation. When the spots are carefully noticed they are found to travel over the Sun's surface from East to West, moving more quickly when in the middle, and more slowly when near the circumference. This of course is just the appearance we must have, if the Sun himself revolves, and carries his spots with him. From many years' observations of such spots astronomers have been able to tell us that the Sun rotates on his own axis once in a little more than 25 days; that is, his surface travels at the rate of 4440 miles in an hour, or nearly one mile and a quarter in one second of time, which is nearly five times the rate at which the surface of our own Equator revolves.

It is remarkable that the spots that have been observed on the Sun's face have generally been situated in a zone extending only 25° on each side of the Sun's equator, the most fertile region being between the 11th and 15th degree north of the equator. For this reason some astronomers have sought to establish a parallel between the region of the Sun's spots and the region of tornadoes and cyclones on our own planet. Similar physical causes may no doubt exist in both cases, but it is by no means easy to follow out the parallel in all its details. From the fact, however, that the solar spots are known to have often, perhaps always, a rotatory motion of their own, there is little doubt that they partake of the nature of circular storms. The funnel-shaped appearance of the whirlpools, that are seen in a swiftly flowing and deep river, will, no doubt, afford some illustration of the nature of the solar spots.

The length of time during which any individual spot remains is generally short, seldom exceeding 6 weeks. During such storms, if we may venture so to call them, in the Sun's dense atmosphere, the rapidity of motion must be but very feebly represented by the severest cyclones we experience on our earth. It is calculated that the borders of some spots, which have been known to have been more than 45000 miles in diameter, and have closed up in 6 weeks, must have approached each other at the rate of not less than 1000 miles a day.

A remarkable law is supposed to hold good with respect to the times of the recurrence of these spots in greater or less quantity. The researches of astronomers have led them to believe that once in eleven years there is a maximum, and once in the same lapse of time a minimum exhibition of spots. Thus in the year 1799 there were few or no spots on the Sun: in 1804 they were seen in great abundance: and again in 1810 the amount was a minimum, and a maximum again in 1821. Thus in the years 1865 and 1866 we have had, and may expect a considerable display of spots. In maximum years as many as 50 or 100 have been seen; while in minimum years the sun is sometimes quite free from them. Sir William Herschel held an opinion that in maximum years we have a larger supply of heat from the sun, warmer, drier, weather, and better harvests throughout the world, while in minimum years we have wetter and less prolific seasons. This opinion, however, has not been universally held, and can by no means be at present regarded as a scientific fact.

We have by no means exhausted all that might be said on the subject of the solar spots; we have not, for instance, even mentioned those disturbances in the magnetic currents that pervade the earth, called "magnetic storms," which are known by repeated observations to be intimately connected with the developement of solar spots; but we have said enough to shew how deeply interesting a study our great luminary is, and how well such study must repay any one, who desires to learn of God in his Works.

THE LAND BEFORE.

Life is short, and flesh decaying.
Lies the spirit-land before:
While we gaze, the lamp of Science
Dims the sight for evermore.

Like an eagle-sighted mariner
Used to scan the ocean o'er,
Faith peers out into the darkness,
And alone describes the shore.

But while life as yet is mortal,
We the tempest must explore:
Ne'er was haven gained by watching,
But by struggling evermore.

Mark we! Ere the thread be finished,
We have something to perform;
We must gain our spirit-passport
To yon Land beyond the storm.

Rise, O sleeper, to the contest!
Up, and brave this strange turmoil
Life itself has sweet enjoyments;
But the sweetest were by toil.

See thou dotest on some treasure,
While a thous-and pass thee by:
Rise, pursue them, while they're near thee;
Or e'en that thou hast must die.

Life is short, and Wisdom slumbereth,
Dim the Future lies before:
And in wonder we may gaze there.
Lost in wonder evermore:

But the Present use; thou hast it;
While the murdered Past deplore:
Ne'er was haven gained by watching,
But by struggling evermore.

VIRTUE'S FLOWERS.

Virtue's sweet flowers can never die,
To mortals given;
Alike they live to earth or sky;
Though plucked from hence, they bloom on high;
Their fragrance fingers too on earth,
Blessing the spot that gave them birth,
A breath of Heaven.

൯൧ാം സങ്കീൎത്തനം.

ഉന്നതന്റെമറയിൽവാസമുള്ളോൻ സൎവ്വ
വല്ലഭന്റെ ഛായയിൽകീഴ്പാൎത്തീടുമെ
എന്നുടയ നല്ലഭയംകോട്ടയുംമഹാ
ദൈവമതും യിഹോവായെന്നോൎത്തുപാടും.
വൻനായാടിതൻകണിയിൽനിന്നുമെന്നെ അവൻ
വൻപകൎച്ചരോഗമതിൽനിന്നുംകാക്കും.

തന്നുടയള്ളുറവുകളാലെന്നിന്നെ അവൻ
ഛന്നനാക്കുമ്മയതിനാൽനീയവന്റെ
നൽച്ചിറകിൻകീഴിലെന്നുമാശ്രയിക്കും മഹാ
സത്യംതവതോല്പരിച യായിരിക്കും
കൃഷ്ണമൊന്നുംനിന്മനസ്സിൽവാഴ്ചവരാ പകൽ
വാഴ്ചവേശമൊടെവരുമമ്പിനാലൊ
കൂരിരുട്ടിൽസഞ്ചരിക്കുംവ്യാധിയാലൊ ഉച്ച
നേരമതില്ലുള്ളമഹാനാശത്താലൊ
നിന്നുടയഭാഗമതിലായിരവും വല
ഭാഗമതിൽവീഴുംപതിനായിരവും
അന്നുമതുനിന്നരികെ ചേർന്നുവരാ തവ
കണ്ണുകളാൽനോക്കിയതുകണ്ടറിയും
ദുഷ്കൃതങ്ങൾചെയ്യുവർക്കൂലിയിതെ നുള്ളിൽ
ഓർത്തുകൊണ്ടുദൈവഭയമോടെമെവും
എൻശരണമാകുംദേവയിഹോവായെ ഒരു
ദോഷവ്യഥനിൻവസതിതന്നിലശാ.
ഉന്നതനായവനെത്തന്നെയല്ലൊ തവ
വാസമതിനുള്ളയിടമാക്കിനീപോൽ
നിൻവഴികൾതോറുംനിന്നെകാത്തുകൊൾവാൻ അവൻ
തന്നുടയദേവകൾക്കുത്തരനല്കും
നിൻകഴല്കല്ലിലെങ്ങുംതട്ടിടാതെ മുദാ
താങ്ങുമെല്ലൊനിന്നെയവൻകയ്യുകൾത്തു
അഞ്ചുമുഖമുള്ളമൃഗവീരനെയും അവൻ
കുട്ടിയെയുംക്രൂരനലിപ്പാമ്പിനെയും
അഞ്ചിടാതെവല്യപെരുമ്പാമ്പിനെയും തവ
കാലുകളാൽനീചതിച്ചുധൂളിയാക്കും
എന്നിലതിപ്രീതിയവനുണ്ടതിനാൽ ഞാനും
വൻവിപത്തിൽനിന്നവനെവീണ്ടുകൊള്ളും
എന്നതിവ്യാബോധമവന്നുള്ളതിനാൽ പരി
ചോടുപരിയാക്കിവെക്കുംഞാനവനെ
എന്നോടവൻകേണിരിക്കുമെന്നുഞാനും നല്ല
ഉത്തരമുരച്ചിടുവൻപ്രീതിയോടെ
അല്ലലുള്ളകാലത്തവനോടുകൂടെ പാർത്തു
ഞാനവനെകാത്തുമഹാനാക്കിവെക്കും.
ദീർഘമായൊരായുസ്സുമനല്കിപ്പിന്നെ മമ
രക്ഷയതുംഞാനവന്റെമുൻപിൽവെക്കും.

ചതുരംഗം.

കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ ൫ാം ലക്കത്തിൽ ഇട്ടിരുന്ന രണ്ടു ചതുരംഗ ചോദ്യങ്ങൾ തന്നെ പിഴതിരുത്തി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാറെ ഇതുവരെയും ആരും ഉത്തരം പറെഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഞങ്ങൾ തന്നെ ആ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഉത്തരം പറയുന്നു.

ഒന്നാം ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം.

വൻകരു.			ചെറുകരു.	
(൧)	മ മഗ൫——ഭഗ൭	(അരശ്ശ)	(൧)	ഭ ഭഗ൬——ഭഗ൮
(൨)	ക ഭഗ൭——ഭത൬	,,	(൨)	ഭ ഭഗ൭——ഭ൭
(൩)	ക ഭഗ൫——ഭകര്	,,	(൩)	ഭ ഭ൭——മര്
(൪)	ക ഭത൬——ഭഗ൮	,,.		അടിയറവു.

രണ്ടാം ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം.

വൻകരു.		ചെറുകരു.
(൧) ക മക൪—ദ൫		(൧) ക മ൭—മക൮.
(൨) ക ദ൫—മക൬	(അരശു)	(൨) ദ മഗ൮—മഗ൭
(൩) മ മത൮—മത൭	,,	(൩) ദ മഗ൭—മഗ൬
(൪) ക മക൬—മത൮	,,	(൪) ഏതു കളിച്ചാലും
(൫) ഗ മഗ൨—ദ൪	,,	അടിയറവു.

ഇനിയും ഞങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു രണ്ടു ചോദ്യമിടുന്നു.

മക൪ൽ	വൻകരുവിലെ	പ
മഗ൬ൽ	മേല്പടി	ത
മ൩ൽ	മേല്പടി	ദ
മ൬ൽ	മേല്പടി	ക
ദ൫ൽ	മേല്പടി	പ
ദഗ൪ൽ	മേല്പടി	പ
ദക൬ൽ	മേല്പടി	ഗ
മത൬ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
മക൬ൽ	മേല്പടി	പ
മക൭ൽ	മേല്പടി	ഗ
മ൫ൽ	മേല്പടി	ദ
ദ൧ൽ	മേല്പടി	ഗ
ദ൭ൽ	മേല്പടി	ക

വൻകരുകൊണ്ടു കളിതുടങ്ങി മൂന്നുകളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ?

മഗ൪ൽ	വൻകരുവിലെ	പ
മ൨ൽ	മേല്പടി	പ
ദ൧ൽ	മേല്പടി	ദ
ദ൩ൽ	മേല്പടി	ഗ
ത൧ൽ	മേല്പടി	ത
മ൩ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
ദ൪ൽ	മേല്പടി	ദ
ദ൫ൽ	മേല്പടി	പ
ത൬ൽ	മേല്പടി	പ

വൻകരുകൊണ്ടു കളിതുടങ്ങി അഞ്ചുകളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ?